

Nərman Qocatürk

Dönüb boylan
mənə səri

Nərman Qocatürk

*Dönüb boylan
mənə sarı*

İstanbul 2011

redaktor və ön sözün müəllifi:
Məhərrəm Qasımlı
filologiya elmləri doktoru,
professor

Kitabın himayədarı maarifpərvər ziyalı
Vahid Abdullayevdir

Nərman Qocatürk:
Dönbüb boylan mənə sarı
İstanbul 2011

ISBN 9952-809-85-5

© Nərman Qocatürk, 2011

ÖZÜNDƏN ÖZÜNƏ BOYLANAN SÖZLƏR

Bu yazını yazmazdan öncə xeyli müddət onun adı barədə düşündüm. Çünkü qələm qardaşım Nərman Qocatürkün mənə təqdim etdiyi qovluqdakı yazıları oxuyub başa çatdıqdan sonra oxuduqlarım könlümü, ruhumu başqa bir aləmə çəkib apardı. Nəydi bu yazılar?! Duyğular ilgimi, düşüncə dənizi, yoxsa sirli-sehirli piçiltilərmi? Janrı-üslubu bir yana qalsın, deyim tərzinin qəribəliyi və bir xeyli dərəcədə də bənzərsiz qəribliyi gözümün-kölnümün önündə elə indi də dalgalana-dalgalana durur. Bu yazılardakı adam gah mənimlə danışır, gah çəkilib özü-özüylə səhbət eləyir. Dünyaya, olub-olmuşlara gücü çatan qədər uzaqdan baxmaq istəyir. Ən çox qorxduğu könül evinin yixılması, deyəsən, bu fani aləmdə qurduğu elə bir könül evidi - Tanrı

dərgahına sığınıb onu qorumaqdan başqa bir dərdi yoxdu...

İstəkli oxucu, qarşındakı bu kitab Nərman Qocatürkün könül evidi. Dumdurumu durulub gəlməsən bu evin qapısı üzünə açılmaz. Sən qapını açmış saysan da o, bağlı qalacaq. Könül evinə gələnin gərək özünün də könül evi olsun, o da quşların, yarpaqların, çiçəklərin, bulaqların, çayların, dağların diliylə danışa bilsin. Bax onda bu gəlimli-gedimli dünyanın qoca türkünün Nərman Qocatürkün könül evindəkilərin sırrı-hikməti sənə əyan olar. “Əyan olar” dedim ha! Əyan olmasa, varaqla o üzünə, varaqla bu üzünə, görək nə hasil edə biləcəksən...

Nərman Qocatürk bu yazılarında az danışındı - demək istədiklərini daha çox sözlərinin bir küncündə dilucu deyib keçir, amma çox məharətlə deyir, yerin yeddi qatına, göyün doqquz mərtəbəsinə çatacaq qədər usta bir piçiltıyla çatdırır sözünün altındakı mətləbi.

Oxuduqca bir şeyi də görürsən, o, sözləri, sözlər də onu yaxşı tanır. Hansı məqamda,

hansi sözün yanında olmalıdırsa, hansi sözlə
birgə addımlamalıdırsa, bunu qarşılıqlı şəkildə
duyurlar. Sözlərlə belə doğmalaşıb mehirləşmək
şair olmaq deməkdi. Özündən özünə boyanan bu
yazilar da elə şeirdi boyaboy...

MƏHƏRRƏM QASIMLI
filologiya elmləri doktoru,
professor

Yazılmış
ağ varaq

Bir gün alıb əlimə qələmi, özümü yazıya köçürmək istədim. Dedim, nə vaxtsa sorağıma çıxan olar. Məni yazılarımda axtarıb tapar.

Qoy öz adıma bir ciğır açım. Kimsə adımı tutub izimə düşər. Yazı məndən nişanə, bəlkə əlinə götürüb oxuyanım olar.

Oxuduğum yazıların sayı yox. Üst-üstə yiğsam dünya boyda olar. Hər yazı da bir dünyadan soraqçı.

Gəzib dolandığım dünyalara illərimi verdim. Bilmirəm nə qazandım, nə itirdim. Ayları baş-başa calayıb, özümü bu günə yetirdim.

Geriyə boylanıb bir təhər, öz-özümə sual etdim hər səfər. Görəsən, ömrü vermədim boşuna, hədər.

Deyən varmı ötən gündən bir xəbər. Ömürdən gedən günlər sevincdi, yoxsa kədər.

Dünyanın nə qəribə işləri varmış. Gələni kədərlə, gedəni sevinclə yola salarıq. Hələ bir ona süfrə də açarıq.

Açılan sabahlardan xəbərsiz olarıq. Günü gündən azalar sayı. Bu dünyada hər şeyi qaytarmaq olar, təkcə gedən gündən savayı.

Gedən geri dönməz. Gələnin yeri bilinməz.

Hər gedən özündən bir iz, cığır qoyar yer üzündə.

Gələninsə gediləcək yolu hayanda. Nə sağı bəllidi, nə solu. Nə o yandadı, nə bu yanda. Səsi, sorağı müqəddəs Yazılardan gələr. O da ya Tövratdadı, ya Quranda.

Əzəl gündən dünyani quran belə qurub. Bir yandan doldurar, bir yandan soldurar. Birini endirər, birini qaldırar.

Ruhundan qopanı yer üzündən qoparmaq çətin olar. Qopub ayrılmaq istəməz. Uşaq anasına bağlanan kimi, mehrini salıb bu dünyaya bağlanar.

Ruhunsa vaxtı, vədəsi yetişəndə sormaz bizdən. Bağını açıb cismindən gedər. Geliş kimi gedisindən də kimsə tutmaz xəbər. Zamanı Külli-Ruha bağlıdı. Onu yalnız zaman Sahibi bilər.

Bilənlər bilir ki, dünya bir rəngdə deyil. Hər rəngdən bir rəng götürər üstünə. Min bir rəngə çalar.

Ömür də belədi. Kimini çəkib düzə çıxarár. Kimini də kəməndə, bəndə salar. Birini güldürər, birini ağladar.

Ömür yoldu, tale yolu. Tutub ucundan gedərsən sonuna doğru. Sonun sonluğunda bəlli olar.

Kimi dünyani bir rəngdə görər. Zövq alıb parıltısından, öz dünyasını çıraqban edər. Könül bağına köçürüb gülzarı, cənnəti yer üzündə bilər.

Kimi də dünyanın hər üzünü görər. Qatlaşış min bir əzaba, rəngdən rəngə, cilddən cildə düşər. İçinə dolub qəm, qüssə, dünya gözündən düşər.

Küsüb taleyindən dünyani özünə cəhənnəm bilər. İnciyər yer üzündən, gözünü dünyadan çəkər.

Çəkib ipini ömrünü qısaltmaq istər. Gözünə görünməz dünyanın sonu. Boylanıb dünyanın o biri üzünə baxar.

Gözü doymaz dünyasını dünya varına bağlayanın. Tələsər mənzilbaşına, tutub ucundan bir az da uzatsın deyə.

Zamanın ipucu isə Sahibində olar. Birini yoldan alıb, yolunu qısalıdar. Birinin də buraxıb başını, ömrünü uzadır.

Ömür də vəfasız yar kimidi. Şələsinin üstünə

çırkıyıyılmaz. Kötüyə bənzər. Günlərini budaq kimi doğrayıb tökər.

Töküb qabağıma ağ vərəqləri, boylanıb baxırdım ömür yolumun ağına, qarasına sarı. İnsan ömrü bir göz qırıpımıdı. Zamanla ayaqlaşa bilməz.

Ötən günlərin ağı da ağrıdar, qarası ağladan kimi. Olmadı bir kimsə göydən enə xoşbəxt. Qaldırıb özünü yerdən apara xoşbəxt.

Qalar hər kəsin içində bir kam almaq sevdası. Saralar gözündə nakamlıq qovğası. Dünyadan nə acı doyar, nə toxu.

Dünyanın gərdişi belədi əzəldən. Dünyadan doydum deyən az oldu. Nemətindən, sərvətindən gözüac getdi çoxu.

Dünya malında gözüm yox. Ona doğru getdikcə, dərd üstə dərd gətirər. Qəm, kədər çıxar boğazına.

Mən ruhumdan olaram tox. Könül adamıymam, quşu uçuraram gözəlliyə doğru. Doğru, dürüst olmayana gözəl deyib seyrinə dayanmaram. Aldanmaram parıltısına.

Hər gözəlin içində bir eyibi olar, deyirlər.

Eyibin içində gözəllik olarmı. Gözəldə eyib axtarmaq ədəb deyil.

Gözəllik Tanrı nemətidi, enib Dərgahdan gələr. Gözəl hüsni Tanrı özü sevər. Mən də aşiqəm hüsünүn gözəlliyyinə.

Gözəl var, gözəl də var. Bir də var qəlbi gözəllər. İçi gözündən gülər. Beləsi Tanrı lütfüdü, haqq aşiqidi. Sevgisi Haqqdan gələr.

Sən də pərvanə olub dolan beləsinin başına. Tutub vaxtı, taxtına sahib dur. Açı bəxtin qapısını, çıxsa o sənin qarşına.

Anan namaz üstə olan kimi, onda tale üzünə gülər. Nə qədər qaraqabaq olsan da, açılar qırışığın. Dönüb güləruz olarsan.

Qurtularsan dərd ağrısından. Qəm, qüssə tərk edər səni. İndi də eşq azarına tutularsan. Dərdi tutub ruhundan özünə çəkər.

Sevənlərin yeri azadəlikdi. İtirib azadlığını esqinin əsiri olarsan. Gözəl dediyinin qabağında payız yarpağı tək əsim-əsim əsərsən.

Dərdindən min kərə ölüb, dirilərsən. Ürəyin nazilib yuxaya dönər. Röyasına girmək istərsən. Çəkib sevdasını yuxularına atasan deyə.

Həsrətindən yuxularına haram qatılar. Bir

anlıq olsa da uyumaq istərsən. O isə ərşə çəkilər.

Çəkib ağrısını, istərsən şəkərə, bala qatasan.
Salıb aralğa şirinlik süfrəsi açasan. Açı çayına
salıb qəndini, deyəsən mübarəkini.

Sevgi bəxt kimidi. Hər kəsin nəsibi olmaz.
Qədəmi uğurlu, ayağı sayalı olar. Amma
əkizlər kimi, oxşamaz bir-birinə. Sevgidən
sevgiyə fərq olar.

Sevgi var nə utanar, nə çəkinər, üzə durar.
Sevgi də var utancaq qız kimi başını aşağı
salar. Pul-pul olar.

Dünya fani dünyadı. Yanında kimi qalar. Ha
yığ üst-üstə, bir anda silib, süpürüb aparar.

Təkcə sevgi qalar yanımızda. Tutub
əlimizdən çəkər öz dünyasına. Bizi Dərgaha
qaldırsın deyə.

Şair olmaq keçirdi kölnümdən. Qələmi
saldım əlimdən yerə. Vaxtim qalmadı ayıram
sözə, şeirə.

Sevgi sorağında ilham quşumu uçurdum
göyə. Ruhum qondu çiçəyə, gülə. Baxdım
ordan yazılmamış ağ vərəqə gülə-gülə.

Yazı var, ha sən qalaq-qalaq, kitab-kitab yaz.

Onu zaman özü pozar. Yazı da var, yazılmamış
ilmə-ilmə ürəyə toxunar. Başdan-başa dolanıb
qəlbini, könül dünyasında oxunar.

Köçüb gəbə, xalı ömrü yaşayar. Sən ölsən
belə, o, diri qalar, dipdiri olar. Sevənlərin
qəlbində əbədi dirilik qazanar. Dönüb sevgi
nəğməsinə, ruh kimi ucalar yerdən göyə sarı.

Bir
qırıq sas

İçimdə körpəcə, ufacıq bir xırda səsim var
mənim. Hələ ilkinliyindən ayrılmamış pöhrə
səsdi o. Gəldiyi yerdən soraqcıdı. Əsintidi
gelişimə.

Əzəl gündən necə varsa, eləcə də qalıb.
Aydan arı, sudan duru. Onu nə illər dəyişdi.
Nə də aylar ayıra bildi məndən. Məndə olub
mənimki də ola bilmədi.

Günləri saydım, ayları yola saldım. İlləri üst-
üstə yığıb əzəl gündən ayrıldım. Çağalığımızdan
gəncliyə sarı ağırlı-acılı yollar qət etdim.

Uşaqlığın ətri, qoxusu burnumun ucundan
getməmiş cavanlaşdım. Onun da havasından
doymamış yetkinlik yaşı tez haqladı məni.
Gəncliyin kef-damağı gözüm də qaldı.

İndi hər tərəfə baxıb onu arayıram. Dönüb
gah geriyə, gah da irəli boylanıram. Özümü
görmək isteyirəm, kiçicik səs-soraq almaq
həsrətindəyəm. Amma bir qırıq səsdən başqa
heç nə eşitmırəm ki, eşitmırəm.

İllər çox dəyişdi məni. Bərkə-boşa salıb da
rəngdən-rəngə düşürdü. İndi uşaqlıq səsim

hani? Görkəmim, təbiətim kimi səsim də dəyişdi.

Zaman isə elə bil ki, ondan yan keçdi. Nə rəngini dəyişdi, nə də səsini. Səs elə həmən səsdi.

Bu səs nə mənim oxşarımıdı, nə də bu dünyaya bağlıdı. Özününküdü, özünə məxsusdu.

Dünyanın rəngindən də rəng götürməyib üstünə. Öz rəngidi. Təbiətində hər şey təbiidi.

Gözlə görünməyəcək, dillə deyilə bilməyəcək rəngi var. O səsi musiqiyə də köçürmək olmaz. Ritmi, melodiyası, nəğməsi də öz içindədi.

İçimdəki bu qırıq səsin yeri, yurdu da bəlli deyil mənə. Özümü dərk edən gündən onun axtarışındayam. Amma səsi qulağımda olan bu səsə çata bilmirəm ki, bilmirəm.

Çox istəyimə çatıb arzularımı čin etmişəm. Yetə bilmədiyim niyyətlərimdən usanıb çekinmişəm. Lakin ona nə çatmağım var, nə də usanıb çekinməyim. Elə hey arxasında sürünürəm.

Onu hər yerdə görürəm. Özümü harda
görürəmsə, onu da eləcə orada görürəm.
Ancaq bu görüntü o görüntündən deyil.

Duyuram onu. Duyğularımı onun üstündə
kökləməyim isə mümkün deyil.

Olduğu məkana, ünvana doğru irəliləmək
istəyirəm. Niyyətim hər dəfə boşça çıxır. Elə
bil ki, mənimlə “gizləndi-qaç” oynayır. Mən
getdikcə, o da qaçırlı.

Gördüyümü görüntüyə gətirib görünməz–
likdən çıxara bilmirəm. Əksinə, o mənim
duyğularımı özündə əridir.

Hisslərim yorulub heydən düşür içində.
Duyğularım görüntülərimlə birlikdə
görünməz-liyində itib batır.

Özüm kimi səsimi də səsinə qatıb
səssizliyinə qovuşmaqdı niyyətim. Dincliyimi
onda tapıb sükuta dalmaq həvəsindəyəm.

Səsimin səssizliyində qopduğum ilkinliyə
dönmək, özümü tanımaq istəyirəm. Gerçek
üzümü, rəngimi görüb, öz səsimi eşidim
deyə.

Ona varmaq atəşi yandırıb yaxır məni. O mənim yoxluğumdan varlığıma çatan tək səs mirasımıdı.

Doğuş günümdəki ağrımıdı. Hələ də ağrıdır məni. Ağrıda-ağrıda içimdə dərd ağrısına, yanğısına dönüb.

İllərdi yükünü çəkirəm. Çəkə-çəkə də alışmışam ona. O mənim, mən onun ağrısına ortaq ola-ola dərd ortağına dönmüşük.

Bu dünyanın heç bir nəşəsi onun dərdinin ləzzətini verə bilməz. Hara gedirəmsə, yenə də ona dönmək, dərdinin içində itib-batmaq istərəm. Körpə uşaq kimi ağrısı ovudur məni.

İndi də öyrəncəliyəm bu vərdişə. Kimi eşq dəlisi, mən də dərd aşiqiyəm. Qulağım hər zaman səsdədi. Səsini eşitməyəndə darixıram.

Ana balasına həsrətli olan kimi ətrafıma baxıb ona sarı boylanıram. Çünkü o səs mənim Haqq Dərgahına açılacaq tək qapımdı. Yalnız ondan keçib qovuşa bilərəm Tanrıma.

Özü sirdaşım, həsrəti yoldaşımıdı. Beləcə

qoşalaşıb dərddas, yoldaş olmuşuq. Kökümüz,
mayamız da bir. Eyni yolun ucundan tutub
birlikdə yol gedirik, üzü sonsuzluğa doğru.

Ayna

Hərdən dayanıb durardım aynanın qabağında. Bir xeyli baxışardıq bir-birimizlə. O mənim üzümə baxardı, mən də onun.

Mən onda özümü görərdim, o da məndə üzünü. O mənim üzümdə işiq saçardı. Mənsə kölgə kimi dayanıb durardım üzündə.

Üzündən kölgəmi silib atmaq istərdim. Yanağında əlimin izi qalardı. Mən ona toxunduqca, üzündə izim çoxalardı. Ləkələnərdi işiqlı üzü.

Barmaqlarımı ha silib təmizləsəm də, üzündə özümdən bir iz qoyardım. Nəfəsimdən belə iz qalardı.

O isə istədiyi vaxt işığını çekərdi üzümdən. Nə bir iz, nə də ləpir salardı. Eyibimdən utanc hissi keçirərdim. Başımı yerə dikərdim. Alıb əlimə dəsmalı üzündən ləkəmi silərdim.

Mən onun qarşısında üz qarası olduqca, o yenidən başlardı parlamağa. Günəş kimi işiq saçardı. Üzündən xoşbəxtlik yağardı. Gülüşündən üzümə təbəssüm qonardı.

Mən də özümü xoşbəxt hiss edərdim. Başlayardım gözaltı aynada özümü diqqətlə süzməyə.

Kölgədə bitən ağacın kölgəsi olmaz, deyərlər. Kölgədə yatmaq da bir kişi işi deyil.

Qaranlığa tuş gəlməmək üçün hər zaman gölgəli yerlərdən qaçaram. İşığa doğru can ataram.

Aynaya baxıb kölgəmi görəndə özümü gözükögəli bilərdim. Ondan qurtulub işığa, təmizə çıxım deyə, xəyal dünyasına dalardım.

Bir anlıq ayna olub özümü onun yerində sanardım. Beləcə, başlardım ayna, şüşə ömrü yaşamağa.

Qəfəsdə çırpınan bülbül tək şüşə kölnüm sixilərdi. Yarpıza dənərdi. Bir gözəlin eşqinə nanə yarpağı tək əsərdi.

Cismim ona dar gələrdi. Aynanın işığında qırıb tilsimini edərdi cilik-cilik. Dəli kölnüm quş kimi havalanardı aynaya sari.

Nəfəsim nəfsimdən qurtulub durulardı. Dəfələrlə dolanardı aynanın başına. Nə izi qalardı, nə ləkəsini salardı.

İstərdim üzündə işıqcu olum. Yaşıl xala dönüb yanağında parlayım. Aynanın işığı vurardı gözümdən. Dünyaya bu işıqdan boylanıb baxardım.

İşığın gücü yetdikcə dolanıb durardım yer üzünü. İnsanları özümə doğru səsləyərdim. Baxıb məni tanısınlar deyə.

Çoxları dayanıb durardı qarşımda.

Baxıb-baxıb seyr edərdilər. Özünü aynada görənlərdən kimsə məni görə bilməzdi.

İşiq aynada ikən özünə tamaşa edərdi doyunca. Gözəlliyi özündən bilənlər öyünərdilər.

Kimi də aynaya nifrət edərdi. Üzdəki eybəcərliyi, çirkinliyi ondan bilərdi. Hər dəfə alıb əlinə aynanı yerə çırpmaq istərdi. Üzünün çirkinliyindən qurtulsun deyə.

Günahını aynadan bilənlər nədən baxıb aynaya eyibini görməzlər. Üzdəki noqsan günah deyil. Günah içdən gələr.

Nöqsanı aradan götürmək, lap onunla ötüşmək də olar. Amma günah elə çirkabdı ki, bulaşdırın qurtulması mümkün deyil. Gərək xeyirə əl qoyub açasan tövbə qapısını. O da açıla, ya açılmayıa.

Ayna da nöqsansız deyil. Baxanın üzünün arxasında gizlədər özünü. Utancaq qız kimi görüntüyə gəlməkdən çəkinər.

Ancaq aynadan aynaya da fərq olar. Ayna var surətini necə varsa, elə də canlandırır. Ayna da var əyrini düz, düzü əyri göstərər. Xirdanı böyüdər, böyüyü kiçildər.

Beləsini gerçək ayna sanıb ələ almazlar. Uşaqların əlinə verərlər ki, ayna üzündə

doyunca gülüb, gülüşündən böyüsünlər.

Ayna işığa bağlıdı. İşiq olmasa nə özünü, nə də üzünü görə bilərsən onda. Qaranlıq ayna üçün qəbr evinə bənzər.

Qaranlığa nifrəti bu üzdən gələr. Qaranlıqda işığını çıxara bilməz üzə. Üzlər görüntüyü gəlməz üzündə.

İşığının gücündə bütün üzləri daha parlaq, necə varsa, elə göstərər. Aynaya işiq insana hava, su lazım olan kimidi.

İşiq aynaya həyatdı. Paklıq, təmizliksə ona əbədiyaşarılıq gətirər. Təmizliyə sevgisi bu üzdəndi.

Hamarlanmaq, tumarlanmaq, sığallanmaq istər. Üzündəki xırda bir ləkəni də göstərər. Silib, təmizləyib üzünü aydınlığa çıxaranın deyə.

Bütün eybəcərlikləri göstərməkdən çəkinməz. Amma hər zaman çəkinər çirkinlikdən.

Ayna olmaq o qədər də asan deyil. Təbiətini təmizləyib, ruhunu saflasdırasan gərək. Arınib, durulub təmizliyə varasan. Nurlanıb işiq içində işiq olasan.

Aynanın ruhu onun işığındadır. Qəlbi daim onunla döyünər. İşıqsız bir andaca ölər.

İşiq ruh kimi bütün damarlarını dolanıb

dönər. Bu üzdən işığı gözümüzdə bərq vurar.
Min könüldə yuva qursun deyə, özünə ürək
axtarar.

Enib ocağını alovlandırır. İçin işığa bürünər.
Bir könüldən min könülə aşiq olarsan.

Atəşindən çıllıklənib mirvari tək ayağına tökülməmiş, gəlib mənimlə üz-üzə dayanmağının həsrətindəyəm. Durasan qarşımızda, mən də səni işığa bələyim.

Qayalardan sözülən çeşmə kimi axıb
ruhuna tökülməm. Sən də bulaq kimi içindən
qaynayasan. Yaşılılıq, al-əlvənlilik içində olasan.

Bürünüb gülə, çiçəyə gülzarın seyrinə
çıxasan. Sevgi havasına odlanasan, allanasan.
Məni ayna sanıb aldanmayasan.

Yarımı yarından, varlığımı canından biləsən.
Onda qanımız qaynayar. Qarışış birləşərik.
Sənin gözəlliyyin aynada bərq vurar, mən işiq
olub gözünə qonan təki.

Ya mən sənin can evində ruh kimi işiq
saçaram, ya da sən dolub aynanın içində mən
olarsan. Sehirli aynaya dönüb nağıllaşarıq.
Özümüzə nağıl dünyası qurarıq.

Amma nə sən özünü sehrə sal, caduya
düşüb yuxuya dal. Nə də mən öpüşə dönüb
tilsimini qıram.

İstəmirəm bir öpüşlə olum nağıla qəhrəman.
Qoy mən sənin öpüşünün sehrinə düşüb,
əsirin, qulun olam.

Tilsim havasına yatan gözəldən sevən olmaz.
Sevənə yuxu haramdı. Halallığını yuxusuz
gecələrindən alar.

Bir deyil, min cadı bir yerə yiğışar, sehrini
müsk-ənbər deyib içirməyə çalışar. Sevgi
gerçəksə, o, yatan deyil.

Sevgi yoluna ayaq basanları ovsun döndərə
bilməz geri. Çünkü butası Haqqdan gələr. Ölüm
şərbəti olsa belə badəsini başına çəkər.

Ölüm əvəzinə dirilik qazanar. Tutular
yuxusuzluq azarına. Çarəsini tapana kimi hey
yürüyər.

Amma getdiyi yolun nə sağı, nə də solu
bəlli. Görənlər onu çağırarlar: dəlid, dəli. Sevgi
dəlisi Haqq aşiqi, divanədi. Sevgisiz cənnət də
gözündə viranədi.

Bu diyarda mələklər belə gözünə bayquş
kimi görünər. Sevginin sorağını cəhənnəmdən
alsı əgər, çəkinmədən qapağını qaldırıb içində
düşər. Altını bir az da qalayın, üşüyürəm,
deyər.

Sevgi şeytan kimidi. Oda, atəşə hərisdi.
Alovlanmasa görüntüyə gələ bilməz. Yaxınına

gələni yandırıb yaxar. Atəşinin işığında dünya işığından olar.

Sevənlərin gözü kor olar, deyərlər. Göz onun nəyinə lazım. Hər şeyə qəlbin gözü ilə baxar.

Üzünü yer üzünün gözəlliyyindən kənara çəkər. Hər zaman dünya malından çəkinər. Nəzərini sevgiyə yönəldər. İyini, qoxusunu alsın deyə, səsinin, nəfəsinin əsiri olar. Dünya içində özünə yeni bir dünya qurar.

Mənim də içimdə allı-güllü bir nağıl dünyam var. Noğul kimi onu ovcunun içində qoymaq istərəm. Sən də onu əlində qarçıçayı bilib ürəyinə sıxasan.

Yad nəfəslərdən qoruyub soldurmayasan. Divin canı şüşədə olan kimi, keşiyində durasan. Yoxsa oğurlayıb şeytan ona sahib çıxar.

Şeytanın qəlbini olmaz. Mayası oddan tutulsa da, içində qar, boran olar. Kiçik cillə çovğunu kimi, iliyinəcən üzüdər səni.

Sevəninsə payızı, qışı olmaz. Özünü həmişə yazda, baharda hiss edər. Mənim dünyam kimi dünyani bahar donunda, yaz rəngində görər.

Qoynundakı dünyamı görüntüyü gətirməkdən çəkin. Yoxsa bizi nəzər kəsər. Əlindəki şüşə kölnüm yerə düşər. Çilik-çilik olub, qırılar.

İşıqlı dünyam qaralar, qaranlığa qərq olarsan.

Zülmət çökər aramıza. Nə sən məni görərsən,
nə də mən sənin sorağına çıxa bilərəm.

Qaranlıq ruhları sevgimizi götürüb apararlar.
Həsrət yollarında bənövşə kimi boynubükük
qalarıq.

Gecələrin səssizliyində səsimiz eşidilməz
olar. Qaranlığın toruna düşmüş sevgimiz kimi,
nəğmə deyən dilinə də qırx yerdən düyün,
bənd vurular.

İndi də gəl dur qapısının ağızında. Qırx
qapının düyünü bir-bir aç görüm, necə
açırsan.

Ancaq hər gecənin də bir açılan səhəri var.
Qaranlıq işığın görünməzliyinə çəkilməmiş,
dan yerinə qan çilənməmiş, qırxinci qapını
da açsan gərək. Yoxsa qanı üstünə tökülər.
Sevginin qanı tutar səni.

Sevənlərin gözünü qan tutsa da, sevgi
qandan çəkinər. Bulaq suyu kimi dumdur
gözlərindən üzünün qızılıq həyasına tökülər.

Bunu seyr edən heydən düşər, amanı kəsilər.
Dili tutular, çıldaqlıq olar. Söz dilində kəsərdən
düşər.

Yuxuya həsrətli bayılıb yuxuya dalar. Yatıb
qalanlar diksinib ayılar. Sehrə, ovsuna düşmüş
kimi, gəlib durar tamaşasına. Sevgi bağında

Əbədi uyusun deyə.

Yuxuda qan qovuşuq olsa da, diksindim qandan. Qopub ayrıldım xəyal dünyamdan. Yenə qarşımda aynanı gördüm.

Bir dünya boyda göründü mənə. Çəşib qalmışdım. Bilmirəm, mən ayna olmuşdum, yoxsa o mənim dünyama dolmuşdu.

Qarışiq dünyalar kimi, qarışıqlığa, dolaşıqlığa düşmüşdük. İşığında parlayan dünyamda canbir qəlb olmuşduq.

Əvvəl özümü onda görərdim. İndi o məndə görüntüyə gəlirdi. Ha baxdım aynaya, nə onu, nə də özümü görə bildim. Başqa bir dünya canlandı gözümün qabağında.

Tutub ruhumdan özünə doğru çəkirdi. Sanki atılıb qoynuma, boynuma sarılmaq istəyirdi. Başqaları görüb duymasınlar deyə, utanıb sevgisindən kənara çəkildim.

Ayna adını saxlayıb üstündə, ona bu ömrü əbədi yaşatmaq üçün, üzündən götürüb kölgəmi, çəkilib getdim. İşığı gözümdə, ürəyimin döyüntüsü şüşə kölnündə qaldı.

Ocaq başı

Sənsizlik həsrəti illərlə taqətdən saldı məni.
Hara getdim sə, harada oldumsa səni aradım.
Çöldə, çəməndə, düzdə belə, aranda, dağda
da, lap cənnətməkan bağda da yalnız sənin
sorağında oldum.

Qulağım səsdə, urəyim hər nəfəsdə səni
harayladım. İzinə, ciğirinə düşmək üçün bir
ışiq ucu axtardım. Yaxşıya da, yamana da
yalvardım.

Hər gözdə bir ürəyin işığını gördüm.
Özümü görə biləcək, məni göstərəcək işığı
görə bilmədim. Dünya mənə dar gəldi.

Bu qarışq, dolaşq dünyanın çoxluğunda
ancaq sənin təkliyinə tapındım. Sənin
tapınağın mənim dopdolu bir dünyam oldu.
Heç zaman qapısını açıb içəri girəcək bir
kimsəm olmadı səndən savayı.

Giriş qapısını tapsa belə, içəri girməsi
mümkün deyil kimsənin. Çünkü boşluq
dünyam sənlə doludu büsbütün.

Özümü sənin varlığında əridib yoxluğuna
qovuşdum. Yoxluğunda varlığımı tapım
deyə. Məni atdiğın dünyadan qurtulmaq üçün
qurulu evimi vurub dağıtdım. Özümə yeni bir
xəyal dünyası qurdum.

Gündüzü atəş kimi yandırıb-yaxan, gecəsi
ilan kimi buzlayan səhralarda süründüm.
Hərdən dərin-dərin dəryalarda üzdüm. Gah
da quş olub uca dağlar başında süzdüm. Dibi
görünməz dərələrə endim.

Aşağılara səbrim tablamaz. Yüksəkliyədir
həvəsim. Təpələrə dırmanıb keçilməz yalnız
qayalara sığındım. Üzümü daşının, çinqılının
sərtliyinə sürtüb qoynunda uşaq kimi xumar-
xumar uyumaq istədim.

Sevgi kimi ipəyə, söz kimi nəğməyə
dönmək, şam kimi ərimək istədim. İçin-için
ağlayıb içimdən boşalmaq üçün.

Ruhumu daş yaddaşımıdan qoparıb da
cismimdən xilas olmaq idi niyyətim. Hər
şeydən, özümdən belə qurtulmaq istədim.
Sənsizlik həsrətinə son qoyulsun deyə.

Aşağılar mənə yaddı. Alçaqlıqdan uzaqdı
təbiətim. Hər zaman təbii olmaq istərəm.
Təbiət gözəlliyyin aşiqi, mən də bir gözəlin
eşqindəyəm. O azaddı, mən də eşqimin
əsiriyəm.

Ruh kimi ucalmaq, pərdəsini çekib də
göyləri aşmağım gərək. Təkcə sənə, təkcə
sənə qovuşmaq üçün...

Geridə qaranlığa qərq olmuş aylarım,
illərim, irəlidə bir qırıq ümid işığım qaldı.
Ömrümü taleyimlə nəfəs-nəfəsə beləcə
paylaşdım.

Bir az dincəlmək, yatmaq keçdi könlümdən.
Sənsiz, mənsiz dünyalara baş vurub yuxuya
dalım deyə.

Mən dərd aşiqiyəm. Bir anlıq olsa da eşqin
dərdindən qurtulmaq istədim. Eşqin əsiri
olsam da, yuxuların azadlığında uyumaq
həvəsindəyəm.

Hələ o dünyaya varmamış, azadlıq
evinə çatmamış diksinib ayıldım. Uca dağ
zürvəsində, ocaq başında gördüm özümü.

İşığı ilə gecəni aydınlığa bürümüştü.
Qaranlıq işığa, işiq qaranlığa qovuşmuşdu bu
gecə. Ruh kimi birləşib bir can olmuşdular.

Heyrətimdən özümü itirdim. Özünü şama
çıran pərvanə tək, tikana qısılan bənövşə
oldum. Qaranlığın işığında özümü tapım
deyə, ürəyim yarpaza döndü. Könlüm nanə
yarpağı kimi titrəyib işığının kölgəsinə
siğınmaq istədi.

Özümü təklikdə hiss edib işığına doğru bir
az da yaxınlaşdım. Hənirti duymuş, nəsə hiss
etmiş kimi ətrafıma boylandım.

Ocağın həndəvərində ruh kimi qara kölgələr dolaşmaqdaydı. Həyəcanla, vurnuxa-vurnuxa qalmışdılar. Elə bil ki, yol üstəyidilər. Harasa tələsirdilər. Sanki gecikməkdən, köçdən ayrı düşməkdən qorxurdular.

Yolüstü hazırlıq gedirdi. Nəhayət yiğisidilar. Dövrə vurub, halay qurub toplaşdılar. Ölüsünü ağlayan qohumlar tək, nalə çəkib, şivən qopardılar. Sakitliyə, səssizliyə kədər nəğməsi, ağı qatdılar.

Ocağın işığına qəm pərdəsi çekildi. Ah-nalədən alovlar da dilimləndi. Göz yaşlarından hər tərəf selə büründü.

Qəmxanəyə doğru yüyürdüm. Baş verənlərdən xəbərdar olmaq istədim. Mənim həyəcanımdan, narahatlığımdan kimə nə. Hərə öz işində, hönkürməyindəydi.

Kimi dindirdim, dillənmədi. Kimi sorğu-sual etdim, məni dinləmədi. Nə qulaq eşidir, nədə göz görürdü. Kimi sözündən, kimi də özündən gedirdi.

Hamısı meyit kimi idi. Ölü ortalıqda, onların özü ölüyə dönmüşdü. Hər kəs öz gününə ağlayırdı. Ölünün bu halı mənə yaman yer eləmişdi.

Tabutun çöküb qarşısında ağlamaq keçdi könlümdən. Tanıyb bilmədiyimə necə ağlayım axı. Özümü yığışdırıb saxladım birtəhər.

Axır ki, kəsdi səsini kölgələr. Sükuta qərq oldu zülmət gecələr. İndi də torpağın altından gəlirdi iniltilər.

Elə bil ki, ah-nalə suya dönbər torpağa hopmuşdu. Çöhrələrsə gecikib, yatıb qışa qalmış yarpağı, suya həsrət ağaca bənzəyirdi.

Həyat işığı gözlərinin dərinliyində buz parçası kimi heyrətə dönmüşdü. Min illərin qəm-qüssəsi, əzabı vardı donmuş sifətlərində.

Sanki xəmiri dərddən yoğrulmuşdu onların. Əzab əzəl gündən ciyinlərinə yük olmuşdu.

Sevgi dünyalarında sevincdən soraq yox. Bu dünyada gülüşdən, qəh-qəhədən göz yaşı daha çox.

Nə ölənə ölü, nə də diriyə diri kimi baxırdılar. Hər şeyi elə belə, adidən adı, sadədən sadə sanırdılar.

Mənani varlıqdan kənardə görürdülər. Özlərini də yoxluq nişanəsi kimi onda bilirdilər.

Var olan varlığı hiss etməzlər. Yan-

yörəsindən görməzdən, bilməzdən keçərlər.

Mənim yanımıdan da sükutla keçirdilər.
Ocaq başındakı kölgəm belə bu kölgələrə
çatmadı.

Çünki kölgəm mənim varlığında itirmişdi
azadlığını. Müstəqil qərar çıxarmağa, bircə
addım atmağa belə qüdrəti çatmazdı.

Dərd kölgələri uzaqlara aparmışdı sanki.
Bayılmışdır. Gecdən-gecə yenidən ayıldırılar.

Özlərinə gəlib ölüyə sarı boyandılar. Tabuta
çatıb da onu yerdən qaldırdılar.

Beləcə kölgələr sıraya düzüldü. Karvan
səssiz-səssiz yola düzəldi.

Tabut öndə karvanbaşı, sarvan olub
kölgələri öz arxasınca götürdü. Qaranlığın
parlaqlığında hər kəs öz kölgəsini sürüdü.

Maraq məni də təlaş atına mindirdi.
Qaranlığın cığırında karvanı qarabaqara
izləməyə başladım.

Min illərin yaddaşından neçə-neçə iz
salmışdı sinəsinə bu cığır. Gəldiyi məkanı da,
gediləsi yolu da bəlli. Təkcə yol üstdə olanın
kimliyindən xəbərsizdi, hamı kimi.

O da tələsirdi mənzilbaşına. Yolunun
üstünə ağırlıq salmasın deyə, ondan tez, lap

tez qurtulmaq istəyirdi. Bir də kimliyindən xəbərdar olmaq həvəsindəydi.

Axı yorulub yolda qalmaq istəməzdı. Hələ illərlə neçə-neçə karvanlar izindən, ciğirindən keçib onunla yol yoldaşı olacaqdılar. Nakam sevgilərini kədər nəğməsində ona piçıldayacaqdılar.

O isə sərr dağarcığına dönsə də, bu sərrin dərdi onun içini ağrıdacacaqdı. Ağrıdan yanıb yaxılacaqdı. Ağrı sanciya dönüb içini buracaqdı. Düz yolu əyri, dolanbac olacaqdı.

Kiminsə dərd ağrısından biz də bu bitib-tükənməz yolu dolana-dolana gedirdik. Hamı kimi son mənzili mən də mənzilbaşı sanmışdım. Geri qalmamaq üçün tez-tələsik çatmaq idi niyyətim.

Bu yolen sərrindən xəbərsiz karvanın sehrinə düşüb görüşə tələsirdim. Son dayanacağı kiminə mənzilbaşı, kiminə son mənzil olan ciğira mən də özümdən xəbərsiz izimi salırdım.

Arxama boylanmadan yolen sonuna varmağın həsrətindəydim. Amma içimdən bir nisgil də boylanmaqdaydı.

Öz-özümə söyləyirdim: kaş ki, qəbrə

sallanmadan önce kimsə bu ölüyə sahib çıxayıdı. Mən də onu tapaydım. Heç olmasa yaxınlaşışın bir başsağlığı verəydim. Bu kimsəsizin qəbrinə nur diləyəydim. Onun ruhu tək mənim də qəlbim rahat olardı.

Xəyalım bir anlıq ruhun dərgahına uçurdu məni. İşığa bələnmişdi. Nur içində arınıb-durulmuşdu. Təbəssümündən gülürdü üzümə.

Çaşış qalmışdım. Elə bil ki, özümə gülürdü. Mənim yerdə ağladığım Dərgahda mənə gülürdü.

Fikirləşdim ki, gülüş doğurası bir yerim yox. Ağlamaqdan savayı peşəm yox. Bəs nədən gülüş hədəfinə çevrildim.

Tanımadığım, bilmədiyim, heç zaman oturub-durmadığım öz gülüşüylə çökdürdü məni. Mən onun halına acımaqda, yanmaqda ikən, o yaman yandırıcı məni.

O hələ də sakit-sakit üzümə baxıb məni seyr etməkdəydi. Əsəbimi cilovlayıb mən də özümü ələ almaq, toparlanmaq istədim. Qarşımızdakına diqqətlə baxıb, onu tanıyıb yaddaşımı yazım deyə.

Kaş ki, bu yazı heç zaman yazılmaydı.

Yazı yazan nə yaman yazmış bu yazını. Yazıyla pozu yoxmuş. Əyrini doğru, doğrunu əyri yazan bir kimsə yox.

Ha pozarsan, poz. Pozduğun zamanında yenidən görüntüyə, yazıya gələr. Necə varsa, eləcə sözbəsöz oxunar.

Hər kəsin bir yazısı var yer üzündə. Qopduğun məkandan yazılıa-yazılıa gələni sən yaza-yaza Dərgaha qaldırarsan.

Dərgahdan sənə əl uzanar, səni yerdən qaldırar. Bircə anda necə var olduğunu anlarsan. Ruhuna yetişib də varlığını danarsan. Yoxluğunda özünü var olmuşkən hiss edərsən.

İçimi qəribə hisslər sardı. Elə bil ki, dünya mənə dardı. Üşütmə keçdi içimdən. Bilmədim yağan yağışdı, yoxsa qardı.

Üstümə qar ələndikcə içimin buzu əriyirdi. Donuq baxışımıla ruhun atəşli gözlərinə baxırdım. Baxdım, baxdım, nəsə hiss etmiş kimi bir də baxdım. Diqqətlə baxıb əksimi gördüm.

Gözümün yaşı gilələnin buzu həkk olunmuşdu. Qalxdığım məqamda mən də yazımı oxuyanı, halıma acıyanı gördüm. Tanıdım məndən çıxıb məni yanına çağırarı.

Qələm məndə, oxunası, son nöqtə qoyulası vərəqlər ruhun əlindəydi. Gülə-gülə məni yanına səslədi. Sonuncu vərəqi birlikdə oxuyub bitirək deyə.

Mənsə özümü itirib bir künçə sıxıldım. Həsrət məni yollar yorğunu etmişdi. Bir kiçicik ümid eşqinə yolcu, soraqcı oldum. Ruhumdan boşalıb içimə doldum.

İndi də o mənə doğru gəldikcə, həyəcan, qorxu içimi boşaldırdı. İllərlə arxasınca yalquzaq kimi süründüyümdən hürküb qaçırdım. Odlu baxışı ceyran tək teyləyirdi məni.

Əlindəki vərəqdə bir sonluq görüb çəkildim, çəkindim ondan. Qələmi əlimdən alacağından, son nöqtəni qoyacağından qorxmuşdum. O mənə doğru gəldikcə, mən geriyə dönmək istədim.

Hələ yer üzündə yazılmamış o qədər yazılarım qalıb ki. Yarımçıqlarımı bitirmək bəhanəsi ilə ondan uzaqlaşdım. Mənzilbaşına tələsən karvanı saxlayım deyə.

Ölünü öldüyü məkana qaytarmaq idi niyyətim. Ona canımdan can vermək, boğazımı tıxanmış dilimin düyüünü açıb ruhuna nəfəs

vermək istədim. Ruhun dünyasından qaçıb, onu yenidən öz dünyamda görmək istədim.

Göy üzündən yer üzünə çatası gec oldu. Karvan öz yükünü çoxdan yola salıb görünməzliyə çəkilmişdi. Hardasa uzaqlarda ağır-ağır yeriyirdi. Addım səsləri cığırı da özü ilə aparmışdı. Nə vaxtsa yenidən geriyə dönmək üçün.

Bu kimsəsiz dünyada, yerlər göy arasında asılı qaldım. Məni endirəcək yolu, qaldıracaq məqamı da itirdim. Mənə təsəlli olsun deyə, ruhun qəbrini aradım. Axtarıb- axtarıb tapa bilmədim.

Gorun çatlaşın beləsi. Sorağına düşməyə nə bir iz, nə də cığır var. Ümid ipimi öz əlimlə sözümdən kəsib çökdim kimsəsizliyin səssizliyinə.

Bu nə uğursuz bəxt, nə acı tale. Onu axtara axtara özümü də itirdim. Çöküb qaranlığa üz qarası oldum.

Sən demə ağ yolları bunca il qarabəxt gəzirmişəm. İndi də oturub qaranlığın zülmətində işığın sorağındayam.

Fərq etməz ağ olsun, ya qara. Qara yollar da yetər mənə. Təki sonunda xirdaca bir işiq ucu olsun.

O mənim, mən onun içində dolum. Bir dünya boyda olaq. İşığı qaranlığın içərisindən çıxaraq.

Nə qaranlıq işığa kölgə salsın, nə də işiq qaranlığın üzünüň ağ yeri olsun. Qoy çasdırmasınlar bizi. İşiq kölgəsində, qaranlıq öz işığında tanınsın.

Hərəni öz rəngində, nəfəsində tanıyaq. Səsimizi səsinə qatıb sevgi nəğməsi oxuyaq. Biri hicran qəmindən, biri vüsal dəmimdən söyləsin.

Sevənə fərq etməz ki. Ya ondan, ya bundan olsun. Ruh kimi sevməyə təki bir can olsun.

Canı candan, ruhu yordan ayırmışam. Ruhumdan ayrılib yol ayrıcında qalmışam. Durub qaranlıqla baş-başa, ocaq başında edirəm işığa tamaşa.

O isə nə mənə baxır, nə də qaranlığa. Onun ruhu da, cismi də bağlıdı aydınlığa. Özü kövrək, səsi titrək, aydan arı, sudan duru. Oxuduğu nəğməsi də dumduru, bal kimi, şəkər kimi.

Oxuduqca sözür canıma. Qanıma, iliyimə işləyir. Dönüb mən də ruh oluram. Əriyib, axıb içində doluram. Alovunun şöləsində dilim-dilim pərdələnib nəğməyə dönürəm.

Nəğmə səsinə gəlmişdim ocaq başına.
İndi nəğməmin işığında uyuduram onu. Uşaq
anásının qoynunda uyuyan kimi, səsimin
sehrinə dalır. Nəfəsindən səsimə rəng qatır,
mənimlə bir ahəng olur.

Qoşalaşıb birləşirik. Əhvalımız durulur,
haldan-hala düşürük. Sevib sevilənləri
çağırırıq ocaq başına, bizə səri.

Layla

Baxıb yuxulu gözlərinə sənə layla çalmağım
gəlir. Uşaq anasına uyuşan kimi, alıb salım
qoynuma oxşayım səni.

Üzümü tutub səni verənə, özümü ona
qurban eyləyim. Şirin avazla sənə layla
söyləyim. Onun kölnü xoş olsun deyə.

Açsın könül qapısını. Durub dolanaq
dünyasını. Layla sədasına Leyla sevdalısı
olum. Həsrətindən saralım, solum.

Sən də ağlını toplayıb başına. Çix Məcnun
çıxan dağın qaşına. Beləcə, düş yolun başına.
Ucundan tutub sonuna doğru get.

Sən getdikcə ağlıın başından gedər. Sərvətin,
varın varsa əgər, onu götürmə hədər. Əldə,
ovucda bir şeyin qalmaz. Tökülüb hamısı itər.

İtirmək istərsən varlığını. Təki onu tapasan
deyə. Özünü itirmişdə özünü tapmaq istərsən.

O da yolda saldığını səndə tapar. Varıb
sənə özünü danar. Baxıb halına, ona yazığın
gələr.

Donub heyrət içində daşa, bütə dönərsən.
Butalı sevgililər tək ağıldan gedərsən.

Bu aşiq sözü deyil. Nə dastan söyləyə, nə
deyə nağıldan. Aşıq Haqq aşiqidi. Özü Külli-
Ruhdan gələn kimi, sözü gələr Dərgahdan.

Baxıb çoxu sən gedən yola, töküb göz

yaşını ağlayar. Kimi də əlinə götürüb qələmi,
sənə dastan bağlayar.

Səni götürüb ələ, oxuyarlar. Yenidən
başlayarlar ağlamağa. Sevgi yolunda
yaddaşsız olarsan. Amma keçər illər,
yaddaşlara yazılırsan.

İlmə-ilmə xalı, xalça yaddaşına toxunarsan.
Sazın çanağında dillənib, dönərsən sözə,
səsə. Aşığın dilində oxunarsan. Ayrı bir avaz,
ahəng olarsan.

Səsinə rəng qatılar. Rəngdən rəngə
düşərsən. Bal kimi sözülərsən sevən könüllərə.
Başlarsan bayati, qoşma ömrü yaşamağa.

Gah səhər mehi kimi könül oxşayarsan. Gah
da qızmar yay günəşi tək yandırıb yaxarsan.
Yanıb-yanıb nazilərsən. Yuxaya dönərsən.

Ağızdan ağıza, eldən elə gəzərsən. Yorulub
yatmaq istərsən. Uşaq kimi sözülər gözün.

O zaman layla deyib səni alaram dilim üstə.
Dillənib dilimdə, dilim-dilim olarsan. Sözülüb
gələrsən qopuz dünyasından. Ayım, günüm,
ilim olarsan.

Qara zurnanın pərdəsində qaldırarsan
üzünün pərdəsini. Beləcə, gələrsən görüntüyə.
Hamı tapınar sənə, yaddaşımızdı deyə.

Atalar sözü kimi hikmət sahibi olarsan.

Müdrikləşib ocaq başına gələrsən. Elin, obanın bərəkətinə dönərsən. Öyündü, nəsihəti töküller üzündən.

Ağsaqqal sözü kimi hörmətinə durarlar. Sözün ilkinin analardan alarlar. Layla nənə dünyasının bəzəyi. Söz boxcasından çıxarıb, ipə, sapa düzər. Dilində şəkərə, qəndə dönər.

Yaddaş kimi təmiz ruhuna dolar. Silinməz izi, uşaq dünyasından qalar yadigar. Səsi çöküb içində, sənlə qulaq yaddaşına çıxar.

Bir az uşaqlaşış kövrək olanda, kimdənsə inciyib qəlbin qırılanda, səsi ruhundan gələr. Kölnünü alib, səni çıxarar sarsıntıdan, sıxıntıdan.

Ürəyinə sevgi qonanda, tilsimi qırılan qapılar kimi lay-lay açılsan. Layla sənin qırxinci qapın olar. Açıb bacasını, pəncərəsini ruhuna dolar.

Dolandırılar səni yaddaş dünyasında. Dolanıb damarlarında qan yaddaşına dönər. Dönüb baxarsan özünə. Əslini, kökünü tanıyarsan.

Amma nə Əsli ömrünə calan, nə Kərəm oduna qalan. Hər kəsin öz tale yolu var. Axtarıb o yolu ara. Üstündə bir cığır aç ki, səndən sonra izin qala.

İz bizim üzümüzdü. Üzündə görsənər,

içimiz, çölümüz. Baxıb görərlər bizi. Hər izdə bir iz görünər. Zaman –zaman üzün üzlər görər. Alışarsan sifətlərinə.

Hərəsi bir rəngə çalar. Pərdələnəni də olar, pərdəsisizi də. Cilddən cildə düşəni yaman olar. Heç zaman gerçək üzünü görə bilməzsən.

Üz də var həyasından pərdələnər. Əlin gəlməz pərdəsini qaldırasan. Toxunmaqdan çəkinərsən. Qəlbinə dəyər deyə.

Uşaq kimi kövrək, ceyran kimi ürkək olar. Teylənib qaçmasın deyə, quş kimi qanad açıb dünyasına qonmaq istərsən.

Qartal olsan belə könül quşunu ovlaya bilməzsən. Üzünü döndərib səndən kənar gəzər. Sən onun atəşindən oda tutulsan da, o sənin qarşında buza dönər.

Sevgi nəvazış istər. Gərək oxşayasan onu. O sənin kölnünə hakim, sultan kəsilə. Sən də qul olub onun qarşısında, dilin tutula, nitqin kəsilə.

Damarında qan vuran kimi, sözün muncuq kimi ürəyündən töküllə. Başlayasan ona qəlbin gözü ilə baxmağa.

Gözünə işıq, nur gələr. İçin gözündən gülər. Dünya gözündən düşər. Duruş gətirə bilməzsən, kəsilər qərarın.

Düşər içində odu, alovu, gələr sevgi zamanın.
Bax, onda layla çalmaq keçər kölnündən.

Layla da ovsun kimidi. Qulaq çaldı, uyudar
səni. Bu dünyanın düzü, əyrisi də, nadürüstü,
tərsi də, keçib layladan gələr.

Kimi atıb onu uşaqlığında, kimi də özü ilə
götürüb gələr. Yaşa dolsa da, içində bir uşaq
dünyası olar. Göz yaşı kimi, aydan arı, sudan
durur.

Duruluq üzünə gələrsən. Qanad açıb
dünyasında süzərsən. Sevgi gölündə üzərsən.

Sonalar bir-bir gələr gölə. Bu yolda kimi
qala, kimi ölü. Qatılıb sıralarında səf-səf
durarsan.

Ruh kimi nurlanarsan. Pərvanə olub başına
dolanarsan. Sevgi oduna alışib yanarsan.
Yerində külün qalar.

Ağı deyib ağlar səni. Ağı köç nəğməsidi.
Durna qatarına bənzər. Gəlin ata evindən
köçən kimi, səni köçürüb aparar. Yerdə ağrısı,
acısı qalar.

Layla bəy kəcavəsidi. Gəlin kimi bəzəyər,
düzəyər səni. Götürüb aparar uşaqlığına, nə
zaman eşitsən səsini.

Hər sözü, hər kəlməsi ruhuna can verib
canlandırır. Layla sözün anasıdı. Analar da

onun balası. İməkləyə-iməkləyə gələr ona tərəf.

Başlangıçda ata dayansa da, uşaq anaya bağlanar. Çəkib layla səsindən aparar özünə sarı.

Hər səsin arxasında bir şeytan səsi gizlənər. Baxıb əhvalına, pərdədən pərdəyə düşər. Layla mələk ruhudu, göydən enər.

Təmizlik suyu kimi paklanıb duruluq üzünə çıxarsan. Tapınarsan səsin varlığına. Nə qədər sən varsan səsi qulağında olar. Ha dol, boşal, içində izi qalar.

Yaddaş ruha bağlıdı. Ruhu özü ilə çəkib aparar. Sevgi tək ona bağlanar. Sarmaşıq ağaca dolanan sayaq.

Mən də bağçasından gül üzüm deyə, gülzarin seyrinə çıxdım. Çalıb layla havasını dayanıb qabağında durdum. Özümü gah közə, gah oda vurdum.

Layla dedim, səsim naləyə döndü. Səni ovudan, oxşayan səsim içimdə özümə ağı söylədi. Üzündəki təbəssüm məni yedi için-için. Laylasında dərdini gizlədən analar kimi.

Gözlərinin gülüşü dönüb payız yağışına, axıb töküldü içimə. Sən layla havasına uyuduqca, mən də selə dönürdüm.

Şam kimi əriyib itməmiş, qoşulub selə
getməmiş, yel olub qoşulum laylana. Açıb
qapısını girim sevgi dünyana.

İtirib özümü cənnət havasına. Yatıb yuxuya
dalım. Yuxularında özümə, həm sənə layla
çalım. Sən yuxudan ayılıb durana kimi.

Uşaqlıq
sevdası

Yenidən uşaq olmaq istərəm. Uşaqla işığın mayası birdi. İşığa dolmaq keçər könlümdən. O da eşqə bağlıdı.

Can atarsan ona sarı. Hər üçü bir insan ömrüdü. Biri əzəl günün, biri də son günündü.

Eşq həyat, tale yolundu. Bir ömürdü sürərsən onunla. Adam kimi sevib sevilərsən. Onda dönüb insan olarsan.

Vay halına ki, ömrü onsuz başa vurasan. İçin boş olsa da, dünya sənə dar gələr. Sevib sevilənlər yanında sevgisiz yaşamaq hər kəsə ar gələr.

Viranə qalmış xarabalıqdı. Bayquş yuvasıdı beləsinin qəlbi. Suyu qurumuş dəyirman da elədi.

Qəlb Allahın Adəm övladına bir lütfüdü. Pirdi, ocaqdı. Ziyarətçisiz pir olmaz. Ocağın kəramətini ona tapınanlar bilər.

Kulu sovrulmasın deyə, hər zaman odunu qalamaq gərək. Ocağın istisi alovundan, atəşindən bəlli olar. Ocaq sahibi ocağın qayğısını çəkməsə, atəşinin şöləsinə, odunun istisinə kim gələr.

Hamı hürküb külü sovrulmuş ocaq
yerindən çəkinər. Şər ruhlar ondan uzaq
olub ruhuna toxunmasın deyə.

Qaranlıq işığın düşməni. Ocaq isə hər
zaman qaranlığa hakim kəsilər. Nə qədər ki,
şölə saçar, özünü işiqda bilərsən.

İşığın kəsilən yerindən başlayar hökmü
qaranlığın. Qəlbi qaralar da belədi. Üzdən
işiqdan, nurdan əsər-əlamət olmaz. Çünkü
görüntüsü sehr kimi sünidi.

Riyasından, yalanından ilan soyuqluğu hiss
edərsən. Qar, borana dümüş kimi üzütmə
keçər canından. Donun açılsın, canın qızsın
deyə, oda, ocağa doğru tələsərsən.

Tapındıqca istisinə canına can gələr.
Can olan yerdən ruhuna qan gələr. Qanın
qaynayıb ruhunu oynadar yerindən.

Atəşindən allanarsan, alyanaq olarsan.
Durub ocaqla üz-üzə şöləsi gözündən saçar.

Gözündən bulaq suyu kimi nur süzülər
ocağıın işığına sarı. Qarışib atəşində arınıb
durularsan, Dərgaha yollananlar kimi.

O yol da işığa bağlıdı. İzi, ciğiri işiqdan
keçər. İşığı olmayanın bu yoldan keçməsi

mümkün deyil. Çünkü işiq işığa bağlıdı.

İnsan yer üzünə əliboş gəlməz. Hər gələn özü ilə bir nur gətirər Hər körpə çöhrəsi təbəssümündə, hər çağşa səsi öz qığıltısında nurdan bir nişanədi.

Bu nur Sahibindən bir əmanətdi. Əl borcudu çöküb qəlbimizin dərinliyinə. Öz sahibinə qaytarana kimi, borcuna göz-qulaq olmağın gərək.

Borc üz qarası olub gözə kölgə salsa da, borclu borclunun sağlığını istər. Amma borcun da tamamlanası bir möhləti var. Zamanla, vaxtla ölçülər.

Veriləcək vədəsi yetişəndə geri dönərsən. Əlində qaytara biləcək borcun, əmanətin olarsa, o sənin əlindən tutar. İşiq olub gediləcək yoluna nur saçar.

Dərgahın qapısından keçib Sahibinə vararsan. Borclu qalmaqdan qurtulasan deyə. İşığının kölgəsində Əbədiyyət qazanarsan. Varlığından çıxıb yoxluğuna qovuşarsan. Əbədi var olmaq üçün.

Beləcə. yerlə göy arasında dolanarsan. Ondan çıxıb, buna dolarsan. Amma eşq

adında gedib-gələsi bur yolun olar. Ya dirildər, ya da öldürər səni.

Ölüb dirilmək də bir xəstəlikdi. Adəmdən üzü bəri vərdiş etmişik ona. Azarsız insan olmaz. Hər kəsin öz təbiətinə uyğun azarı var.

Mən də o dünyadan özümlə bir azar gətirmişəm. Gətirdim ki. onu bu dünyada gömüm deyə. Fərq etməz torpağın üstdə olsun, ya altında.

Bu azarın öz dərdi var. Hər deyəndə ölü deyil. Yanına, yörəsinə baxar. Çirkinindən qacıb gözəl axtarar. Kənül quşunu uçurar gözəlliyyə sarı.

Bu gözəllikdən zövq almadan azarını öldürə bilməzsən. Hər zaman yer üzünün gözəlliyyini görüb, duya biləcək gözə ehtiyacın olar.

O gözün də görən nuru qəlbin işığıdı. Gözəlliyyə əli yetməzsə, azar dərd ağrısına dönüb səni içindən yeyər.

Azarın da belə bir azarı var. Sən onu öldürməsən, onda o öldürər səni. Azar yaman dərddi. İçinə çökdükcə, səni də çökdürər.

Ağırlaşıb daşa dönərsən. Məhək daşı kimi, kimsə qaldırı bilməz səni yerindən. Azarın daş-kəsəklə nə işi var. Onun ki, güldü, çicəkdi.

Götürüb görüş yerinə, gülzarın seyrinə çıxasan. Laləzar içində olasan. Sevgidən ağlını başından alıb havalandırasan göylərə. Quş kimi buraxıb pərvaza öylə sərməst edəsən ki, yer, göy ona dar gələ.

Yerin, göyün qaranlığı duman, çən kimi üstümə çöksə belə, mənə bir işiq ucu da yetər. Kaş işığımı görən, duyan bir qəlbin gözü olsun. Görüb mənə doğru can atsın. Mən ona dizin-dizin sürünen kimi.

Çöksün can işığıma. Mən onu ruhumdan nurlandırıım deyə. Özüm uşaqlıq həvəsindəykən onu böyüdüm uşaqlığımızda.

Ya o uşaq olsun. ya mən işiq. Bizə fərq edərmi. Aramızda eşq olmasa, səndən mənə doğru körpü salmasa, bir faydası olmaz.

Sonuna vara bilməzsən dünyanın. Mənzilbaşına tələssən də, yolun yarısında qalarsan. Eşq yolu isə uzaqdan gələr. Dünyanın lap o başından.

Bu yolun əyrisi, düzü var. Enisi, yoxusu var. Yolu gah düzünə gedər, gah da dolana-dolana dolanbac yola dönər. Hamar olmaz, heç zaman. Daşlı, kəsəkli, çıraqıllı, qumlu olar.

Bəzən səhralıq qumu kimi tozanaq qoparıb gözünə dolar, səni kor edər. Hərdən də durulub bulaq suyu tək yoluna sərinlik, rahatlıq gətirər.

Özünü cənnətdə hiss edərsən. Hər şey sənə gözəl görünər, eşqin özü kimi. Sehrə, caduya düşmüş tək, şərə də xeyirin gözü ilə baxarsan.

Yolunda tilsimlər bir-bir qırılar. Yol səni səndən xəbərsiz mənzilbaşına yetirər. Üzünü çevirib geri yola baxarsan. Ha boylan. Gəldiyin yolun hayanda. O başı da işiq, bu başı da.

İçində mələk kimi üzünə gülən bir uşaq görərsən, eşq adında. İşıqdı, nurdu sanki. Eşqindən alışib yanar. Görən göz görməz olar.

İşığından qəlbin gözünə nur cilənər. Dünyanı qəlbin gözündən görərsən. Dünyan

təzələnər. Ruhun yenidən canlanar, eşqin kimi.

Dönüb körpəcə uşaq olarsan. Mən bu eşqin həsrətində uşaq olmaq keçir kölnümdən. Səni öz işığına qaytarım deyə.

Bir nağmanın
ışığında

Mən atəş həsrətli bir şam idim. Alışib yanmaq üçün gəlmışdım yer üzünə. Oda tutulub alovlanmaq həvəsindəyəm. Yanmaq sevgisi əzəl gündən təbiətimdədi. Çünkü mayam sevgi atəşindən tutulub.

Bala anasının qoynunda xumarlandığı kimi, bir zamanlar mən də məni mən edənin şirin səsində, iliq nəfəsində uyuyurdum. Uyuduqca özümdən gedirdim. Görməzdən, bilməzdən əriyirdim, damcı-damcı. Damcılardıqca özümdən yox, əslində ondan gedirdim.

Mən ondan çıxdıqca o mənim içimə çökürdü. Öncə mən ondaydım, indi isə o məndə olmağa başlamışdım. Mən onun sıgalına alışdığını kimi, indi də mənim onu oxşamağımı istəyirdi.

Ondan qopmaq dəhşəti qorxudurdu məni. Sıxılırdım, qorxudan üzütmə keçirdi canımdan. Üşüdükcə də donurdum. Donub-donub bərkidim və bu halıma gəldim.

Bir zamanlar sevgi başında azad quş kimiydim. Səsinin qanadında uçardım. Rənglər dünyasında əlvanlığa qovuşardım. Sevgi nəğməsində uyumaq idi vərdişim.

Yaman pis vərdiş imiş. Sevgiyə çatıb
da yatmaqmı olarmış. İndiki ağlım olsayıdı
sehrinə dalmazdım. Bir an da olsa gözümü
qırpmazdım.

Eşqin tilsimindən uzaq durardım. Yalnız
onunla olardım, onda olardım. Nəfəsini, iyini,
qoxusunu durmadan içimə çəkərdim.

İndi isə yuxum ərşə çəkilib. Ayrılıq nisgili
icimdən əridib üzür məni. Mən donmuşkən
dərd atəşinə tutulmuşam. Dərd xəstəsi,
həsrətin azarlısı olmuşam. Biçarə canımın
çarəsi yalnız ondadır. İçimdən çıxarıb ona
qovuşmaq üçün yandırılmaq, oda qalanmaq
istərəm.

Ümid istəklinin təsəllisi, murad hicranın son
dayanacağıdı. Vüsəl isə hər şeyin sonu, hissin,
duyğunun bitib tükənən yeridi. Səni səndən
alandı.

Başqa birisində yeni görkəmdə görüntüyə
gəlirsən. Həyatın, amalın dəyişir. Dünyana
yeni rənglər qatırsan. Başqa bir səslə başqa
bir nəfəs üçün yaşayırsan. Can sənə, ruhun isə
başqasına məxsus olur.

Sən bu dünyada ikən yalnız onun dünyasında

olursan. Ancaq o dünyada rahatlıq tapırsan.
Özünü belə onda tapırsan.

Narahat dünyadan qurtulmaq üçün mən də hər şeyimdən keçib özümü itirmək istədim. Tapıb da özümü necə varsa eləcə görmək, rəngimi, səsimi, nəfəsimi olduğu kimi duymaq, hiss etmək istədim.

Birdən sən gəldin... Bircə baxışınla yandırıb yaxdın məni. Atəşindən oda tutulub alovlandım. Sənə çatmaq, sənə varmaq arzusu hər şeyi unutdurdu mənə.

Sənsizlik yeni bir dünyaya atdı məni. Xasiyyətimi büsbütün dəyişdi. Uşaq kimi ağlağan oldum.

Ağladıqca göz yaşına döndüm. Dumduru bulaq suyu kimi çeşməmdən süzüldüm. Göz yaşlarım atəşindən, odundan muncuq dənələri tək diyirlənib ayaqlarına düzüldü.

Məni yerdən qaldırmağını istədim. Sinəndə bəzəyin olub da urayıñə yaxınlaşmaq, qəlbinə bağlanmaq həvəsindəyəm. Könlünü duyub, hiss edib içini hopmağın həsrətlisiyəm.

Amma içini hopmağım üçün sənin məndə yanmağın gərək. Pərvanəyə dönüb

oduma çırpılmağın gərək. Sevgi atəşimdə yanıb yaxılmasan, kül olub da göz yaşlarıma qarışmasan sənə qovuşmağım mümkün deyil.

Şam işığını hər kəs görə bilir. Amma təkcə pərvanə bu işığın istisindən xəbərdar olur. Mən diksinib aylım deyə, gerçək üzümü görüb tanıyorum deyə, mənə xəfif-xəfif toxunmağın lazım.

Mən iç-in-için, səssizcə yanmaqda ikən, sən hələ də şirin təbəssümlə üzümə baxırsan. Baxışların üzümdə, duyğuların tərəddüd içində uzaqlarda, haralardasa dolanmaqdadı.

Alovumun işığında gözlərinin təbəssümünə qonub bu işıqdan çılgınlıqla, dəlicəsinə mənə baxmağını istədim. İçimin səsinə çöküb var gücümlə səni deyib çığırdım, səni çağırıldım. Sən isə məni duymadın...

Yer üzünə gələrkən ipimi göbəyimdən üzüb qoparmışdır. Sən isə onu ruhumdan çəkib çıxardın.

Mən sənə içimi, içimdəkini belə bağışladım. Sən mənə bağlanmadın. Pərvanə olub bir anlığa olsa da ətrafıma dolanmadın.

Mən sənə dünyamı verdim. Sən isə məni

bu dünyadan aldın. Alovumu göz yaşımда selə verdim. Öz suyum öz alovumu söndürdü. Beləcə, sakit-sakit bitib tükəndim.

Ruh bədənə qonan kimi, mən də yarpaq olub budağımdan ayrıldım. Özümü tərk edib içimdən quş tək havalandım. Uçub-uçub səssizliyə, sənsizliyə vardım. Amma içimin atəşinin şöləsi gözünün işığında sənlə qaldı...

Titrayış

Sən gəldin... Asta-asta döyüb qapını içəri girdin. Əyləşdin mənimlə üz-üzə. İstəmədin yenə gələsən göz-gözə. Ürkək baxışlarının arxasında gizləndin.

Baxışlarımız titrək barmaqlarında qoşalaşdı. Sən barmaqlarını açıb bağladıqca, mən də onları bir-bir sayardım.

Hərdən cırnadardın məni. Sayını itirim deyə, tez-tez qarışdırıb ovucunda gizlədərdin barmaqlarını. Şıltaq uşaq kimi hər dəfə təkrarlardın bu oyunu. Yenidən başlayardım saymağa.

Ürəyin barmaqlarının ucunda titrəyərdi. İçini duydugumdan hırsınlərdin. Üzünün əti səyriyərdi. O da başlardı titrəməyə.

Ürəyimin təbəssümü gülərdi üzünün titrəyişində. Gülüşümdən əsəbiləşdikcə qaçıb, çöküb ürəyinin arxasında daldalanmaq keçərdi kölnündən.

Səni təntidəni ovutmaq istərdin. Özünü ələ alıb titrəyişini durdursun deyə. Sən məndən xəbərsiz edərdin bunu.

Mənimsə bütün vücudum ürəyimin içində titrəyərdi. Üşüdüb içimi buzlatmım deyə, məni çıxarıb içindən qurtulmaq istərdi.

Nəyimə lazım bu soyuq məkan. Özümə isti yuva harayındayam. Qəlbimi isidəcək ocağın sorağındayam.

İstisində uyumaq, yuxuya dalmaq istərəm. Röyalarında nağıla dönüb özümə yeni bir dünya qurum deyə.

Baxışımla ürəyinə yollar axtarıram. Açıb qapısını içəri girim deyə. Qapiya giriş gözünün içindən keçər. Göz qapaqların bu yolları hər zaman kəsər.

Yuxarı qaldırıb onları, içİNƏ düşməkdi istəyim. Mən sənin ruhun olub quş kimi qəlbinə qonmağım gərək.

Könül bağçanın bülbülünə dönmək istərəm. Yaralı sinəmdən tikani qana bələnmiş kolun nəğməsini oxuyum deyə.

Son günə, dünyanın sonuna kim sənə nəğmə qoşaram. Qanad çalıb sevgi nəğməsində, sevgi dünyasında uçsan deyə.

Qanad-qanada, əl-ələ tutaq. Ölənə kimi
bu bağı, bağçanı dolanıb duraq. Sən mənim
yanımdaykən sənə yaxınlaşmaq keçir
kölnümdən.

Sevə-sevə əlimi sənə uzadası. Sən
də sevincək olub başını qaldırası. Bir az
utancaq, bir az ürkək əlimdən tutası. Üz-
üzə, göz-gözə dayanaq. Nəfəs-nəfəsə başı
ürəyə dayayaq. Arxa-dayaq olaq sevgimizə.

Sevgi titrək, ürkək olar utancaq qız
kimi. Günah sevənlərdədi. Ağlını başından
çixarar. Piçiltimiz sevgi dünyamızı başına
götürər. İçimizə bir köy düşər, gəl görəsən.

Səs-küydən qurtulaq deyə, qulaqlarımızı
bağlayaqq. Başımızdan çıxarıb, ruhumuzdan
havalanaq. Sən mənim, mən də sənin
ürəyinə qonaram.

Burda nə dil dönər, nə də göydən yerə
söz düşər. Söz dildən, kəsərdən düşürülər.

Qəlbin dillənəsi öz dili var. Sözü bıçaq
kimi kəsər. Neştər kimi batar qəlbinə.

Yarasından sevgi sözülər. Ağrısı yandırıb
yaxar səni. Üzü qaysaq da tutmaz. Qəm,
kədər ağrısına dönər. Bu da bir dərd olar
içində.

Nə ana südü, nə dağ çiçəyi dadına yetər.
Süd içəsi vaxtimız çoxdan keçib. Güldən,
çiçəkdən də bizə nə fayda.

Sərxoş olana mey gərək. Ruhunu
süzdürməyə meydan gərək. Xızırdan içi
dolu badə, sevgi camı istərsən. Muradına
yetib kam alasən deyə.

Xızırın da gəlişi bəlli olmaz. Gələndə də
birdən gələr. İndi o da gələ, gəlməyə. Gəlib
badəni sənə uzadıb verə, ya verməyə. Bu da
bir qismətdir. Bəxtinə düşə, ya düşməyə.

Ruh düşkünü olan sevgiyə düşmən kəsilər.
Dünya ona dar gələr. Ağı qara, qarani
ağ bilər. Hər şey gözündə saralar, solar.
Mahiyyət mənasızlaşar, fikir yorğunu olar.

Yaşdan deyil, başdan qocalar. Ruhunu
endirib atından heyi kəsilər. Qolu taqətdən,
dizi təpərdən düşər.

Beləsinin sözü də kəsərdən düşər.
Ümidini itirmiş biçarə nəyə ümid etsin axı.
Nə güman yeri, nə də uman yeri var.

Sevən isə hər şeyi sevgidən umar. Bu ona təsəlli, ümud yeri olar. Sevgidən xirdaca titrəyiş belə onu yerindən oynadar.

Azad quş kimi havalanar ruhundan. Sevən ruhun yeri, yurdu bəlli olmaz. Arandan qalxar yaylağa, dağdan enər bağa-bağata.

Sevgi bağçasının dolanar başına. İçindən boşalıb, ruhundan dolar. Min kərə ölüb dirilər, sevgi yolunda.

Mən də baxıb gözlərinin içində sənə belə bir ölüm arzuladım. Hər dəfə dirilib ölüsən deyə. Təkcə bir dəfə sənə arzuladığımı özümə diləmədim.

Mən çoxdanın ölüsüyəm. Ölünü arzuya nə bağlayır ki. Yalnız sən ölündə özümü diri sanıram.

Səni and verirəm sevgi ruhuna. Nə qədər diriyəm dirilməyəsən. Elə də səni görən gündən əlim göydə, ağızı dualıyam.

Sevənin ruhu cismindən çıxar. Ruh çıxan
yerdən can çıxar. Cansız bədən ölüdür ölü.

Baxıb sənin ölüñə canıma can gələr.
Dirilib dipdiri olaram. Qanım qaynayar.
Ruhum yerindən oynayar.

Mən də ölməyə hazırlaşaram, səni
yenidən dirildim deyə. Ölüm dirini qovar,
dirin də ölümü.

Uşaqlar buna gizləndi- qaç oyunu
deyərlər. Sevgidən oyun olmaz. Gəl
qurtaraq oyun oynamağı.

Sən mənə, mən də sənə doğru gəlim.
Birləşib, cütləşib bir can olaq. Diriykən diri,
ölərkən də olaq bir ölü.

Ruhlarımız sevgimizdə qovuşsunlar,
Külli- Ruha qovuşan kimi. Dirilib sevgi
bağında ölək. Əbədi dirilik qazanaq deyə.

O zaman bizə rəng çatar. Rəngindən
qızarıb allanarıq. İçimizə od düşər. Sevgidən
pul-pul olarıq.

Bizə səs, söz çatar, sevgi adında. Söz sözə
qoşulub adına dastan bağlanar. Qoşqusunu
dilləndirib, nəğməsini havalandırarıq. Səsi,
ünü sevənlərə, sevilənlərə yetsin deyə.

Göz yaşam

Bir ovuc göz yaşımi tutub əlimdə,
dumduru üzündə baxırdım gözlərimə sarı.
Qayalardan tökülən şəlalə tək gözümdən
süzülürdü içimin suyu.

Südü daşan qazana oxşayırdı. Qaynadıqca
tutub ruhumu çəkərdi çölə. Bilmirəm məni
qara basırdı, yoxsa ruhun ağırlığı çökürdü
üstümə.

Ağrısından sıxılırdım. Açı yovşan kimi
sıxıb suyumu gözümdən tökürdü. Acısından
gözümün yaşı selə dönürdü.

Səhralıq qumu tək duzu yandırırdı
gözümün qarasını. Yanğısından gah ağarır,
gah da saralırdım.

İçimdə qalanın ocağın atəşinin şöləsi
gözümdə bərq vururdu. Gözümün yaşılı
yanağımda gilələnib zümrüd kimi parıldayırdı.

Yazbaşı üzüm ağacına oxşayırdım. Onu
da uzun qış yuxusundan ağrısı oyadı.

Qar çiçəyi qardələn, yaz çiçəyi bənövşə
bahar üzünə gülərkən, o da dərd ağrısına
çöküb vücudunu göz yaşına bürüyər. Özü
öz suyundan böyüyər.

Açılar gül kimi, kölgəlik olar. Bal kimi
məyvəsinin şərbətini içinə çəksən də,
ağrısını özündə saxlar. Gələn yazda göz
yaşına döndərib torpağına axıtsın deyə.

Min bir dərdin dərmanıdı deyərlər, həmən
su. Vücudu yaşarmayan, kökünə suyu
çatmayan üzümlər yaz yarpağına həsrət qalar.
Yarpağından pardaxlanmamış saralıb solar.

Üzümü yaşıdan ağrısıdı. Sel kimi göz
yaşına dönər. Su olub torpağına çökər.
Rişəsini torpaqdan alıb öz kökünə, mayasına
çekilər.

Ruh kimi sarılıb varlığına ona can verər.
Qanını oynadar, budaqları oyanan kimi.
Yaz yağışı tək birdən gəlib, birdən kəsilər.
Amma ilboyu yaşıdar onu.

Mən də göz yaşımı qoruyub yaşatmaq
üçün yer, yurd aradım. Qaldırıb başımı
ruhumdan boylandım. Məqamına varım
deyə, məkan sorağına çıxdım.

Gəldim bir kölgəlicə ağac yanına. Göz
yaşımı töküb dibinə kökündən boy atsın
deyə.

Fikirləşdim, nə vaxtsa kölgəliyim olar.
Oturub kölgəsində rahatlanaram. Əbədi
dincliymə qovuşaram.

Ağac aşağı dikib başını, mənə uca dağ
başını göstərdi. Sən demə suyunu ordan
alırmış.

Qatlaşılıb minbir əzaba, qalxdım dağın
zirvəsinə. Niyyətimdən olub xəbərdar dağ
gülə-gülə çəkdi əlini keçəl başına. Göz
yaşım əlimdə donmamış, başının qarına
qarışmamış ətəyinə enməyimi məsləhət
bildi.

Başının qarı ətəyində tel-tel olub çağlayan
çaylara dönürdü. Uzun höruk'lər kimi burula-
burula enirdi dərələrin dibinə.

Atıb özümü sellərin qoynuna, düşdüm
dibi görünməz dərələrin qaranlığına. Ordan
da çayların yaxasında çıxdım aydınlığa.

Çay baxıb ovcuma üzüaşağı boylandı.
Vaxtın darlığını gətirib dilə mənzilbaşına
tələsdiyini söylədi. Buraxıb başını uzandı
dənizə sarı.

İzinə düşüb dənizə doğru gəldim. Ha səslədim, dənizdən səs gəlmədi. Özünü eşitməzliyə vurub içİNƏ çəkildi. Mən də üzə durdum. Ondan bir sual sordum.

Göy gözlərini zilləyib gözümə: “Sənin göz yaşın nəyimə lazım. İllərdi öz suyum yandırıb yaxır məni. Suyuma şirinlik qatım deyə, şəkər, bal həsrətindəyəm. Sənin ağrından mənə nə. Duzuma duz qatanı, ağrısını içimə atanı duzsuz ağrı içində qoyaram. Şoran torpaqda şirim açan kimi. Sən dərdinin çarəsini şoranlıqdan sor.”

Şoranlığınsa dərdi üzündən bəlli. Ağrısı sinəsində cadar-cadardı. Susuzluq yanğısı duzunu çıxarıb üzə.

Heyrətimdən göz yaşım az qala ovcumda quruyacaqdı. Çəkinib görüntüsündən kənara çəkildim.

Onun da bu halı mənə bir dərd oldu. Dərdimi qoymağə yer axtarırdım. Üstünə biri də gəldi.

Dərd əlindən divanə kimi üz tutdum səhralığa. Burda da nə bir iz, nə cığır tapdım.

Düşüb ilgimin parıltısına, qaldım aldanışla
baş-başa.

Ümidimi üzüb yer üzündən, gözlərim
göylərdən asılı qaldı. Dərgahdan endirib
badəni, ümidsiz qoymadın səni sevəni.

Ovcumdan götürüb yükümü, şanından
süzülən bal kimi boşaltdın piyaləyə. Mən də
onu şərbət bilib çəkdirəm başıma. Göz yaşımlı
məlhəm deyə axıtdım ağrımın üstünə.

Körpə laylaya uyan kimi, Yatıb yuxuya
dalırdım. Azalıb ağrılarmım itirdi özümlə
birgə. Mən var ikən mənsizləşirdim.

İtirib özümü qarşımda gördüm bir gözəli.
Gözüyaşlı dayanıb durub, gah gözünü
oynadırdı, gah qaşını. Mənə sarı üzadıb
ovcunu içirmək istəyirdi göz yaşını.

Mənsə çoxdan atmışdım sevgi daşını. Onu
qaldırıb yerindən istəmirdim başıdaşlı olam.
Bu yaşımda sevgi yolunda saralıb solam.

Sonra da öz-özümə dedim ki, ay başıdaşlı,
nə sevənin başı olar, nə də sevginin yaşı.
Sevgi ürəyə bağlıdı. Yaşı da gözündən gələr.
Bir təhər özümü aldım ələ. Baxdım üzünə

gülə-gülə. Sonra da alıb əlindəkini boşaldım
əlimdəki piyaləyə.

Söylədim: içinin suyunu töküb ovcuma,
kəsdirmə başımın üstünü belə. Bu suyu
çalışma adına çıxmağa. Ömrümü qurban
verdim onu yaşatmağa.

O mənim həsrət suyumdu. Qaynayıb sənin
içindən gələr. Bunu dansan əgər, sevgim də
beləcə gözündən gələr.

Sevginin işığında kor olarsan. Sevgi
üzünə həsrət qalarsan. Nə qədər ki, o sənin
əlindədi, ona sahib dur. Nə vaxtı saxla, nə
zamanı durdur.

Durduğun məkanda saxla cismini. Rununu
götürüb məqama qaldır. Bu yolda ruhum
sənə bələdçi, sevgim də ağız dadı, şəkərdi,
baldı.

Başına qaldır həsrət suyunu. Söndür
içindəki yanğını. Yaz səhəri kimi həsrət
oduna sərinlik gələr.

Sevgim də kəsib ağlamağını sənin içindən
gülər. İçimdə qurduğun toy-büsət kimi.
Həsrətimizə qovuşarıq. Sevgi oduna alışarıq.

Gözümüz yaşdan, ağılımız başdan gedər.
Kəsilər göz yaşıımız. Sevgi havasına dilimiz,
nitqimiz tutulan kimi.

Tutarıq əl-ələ, götürərik bədəni ələ. Ruh
kimi qalxarıq yüksəklərə. Bədəni Sahibinə
çatdırıq deyə.

Sənsizlik
yangısı

Bir gün çıxdım təbiətin seyrinə, qəmim,
qüssəm dağılsın deyə. Yazın erkən çağrı
üzümü tutdum səhər yerinə. Dedim, düruldu
əhvalımı, bəlkə kölnümə səhərin mehi, şəhi
deyə.

Açıb yaxasını, çıxarıb üzə, bütün gözəlliyini
tökmüşdü düzə. Bir büsat qurmuşdu, gəl,
görəsən. Dursan tamaşasına bilməzsən,
ölüsən, ya dirisən.

Sən ona sarı gəldikcə, ağlın başından gedər.
Dünya belə dünyadı. Kimini dirildər, kimini
öldürər.

Onunsa ölüsü, dirisi bəlli olmaz. Sən ha tut
yaxasından. O öz bildiyini edər. Diri var ölüyə
bənzər. Ölü də var ona əbədi dirilik verər.

Bilənlər bilir ki, dünya fanidi. Bir gün gələn,
bir gün gedər. Sən ha çicək kimi açılıb tökül.
Götürüb özünü, ayağına səril. Zamanında
soldurar səni.

Olanını içində doldurar. Yığılb-yığılb, bir gün
yenidən çıxarár düzə. Sevənlər kimi üz üzə
baxar, göz də gözə.

Yaşılılıq içində əlvənlığa bürünərsən. Bu
gözəllikdən kim qaçar. Dizin-dizin ona
sürünərsən.

Sanki xalça üstündə yeriyərsən. Rəssam
əlindən çıxmış tablonu xatırladır. Vallah gözün
yaşarar, sevinc səni ağladar.

Fərəhindən uçarsan. Gəlib yaxasına
qonarsan. Onu başlarsan duz kimi yalamağa.

Təbiət belə təbiətdi. Təbin gəldi, çağırar
ilham almağa. Qarışış bir-birinə rənglərdən
naxışlanar. İlmə-ilmə toxunar.

Amma nə rəssam işi olar. Ona nə əl toxunar.
Öz-özünə toxunar, bahar, yaz üzünə.

Üzünü payızə döndərməmiş, qış qapının
ağzını kəsdirməmiş, aç qapını bayıra çıx.
Seyrinə seyrangaha gəl.

Üzüb çiçiyini, ləçəyini yiğib üst-üstə, əlbə-
əl. Dərib gülünü dərdindən ölü. Gülü dərib
əldə saxlamazlar. Bu sevdanı biri ilə həm
paylaş, həm də böl.

Ya o sənə doğru gəlsin, ya sən ara, axtar,
tap onu. Yazbaşı biçilər təbiətin donu. Mən
görmədim o sevgini ki, əvvəli var, amma
yoxdu sonu.

Hər başlanğıcın bir sonu var. Ha sən
ucundan tutub get. Bir gün dolan bir gün
boşalar.

Nə qədər zaman var, qaldır niqabı, yetiş

məqama. Axirət deyilən bir şey var. Sən də tapın bu inama.

Onda dönüb iman əhli olarsan. Gözəllik köçürüb özünü, sənə doğru gələr. Təbiət öz xalisını könül dünyana sərər.

Daha çıxmarsan sevgi sorağına. Özü gələr ayağına. Axtarıb tapar səni. Ayağını qoyub dünyyanın köksünə, üstündən keçər. Adlayıb enər sənin içində.

Açıb sinəni özünə yeni dünya qurar. Sən də onu götürüb apar, üzü sonsuzluğa doğru.

Sevgi yolunda ölünlər əbədi dirilik qazanar. Bu da adamı yandırıb yaxar. Dirilmək üçün ölümmü gərək. Hər ölü də dirilərmi.

Üzümü tutub bunu kimdən sorum Bu sırrı kimsə bilərmi. Ağillı kəslər də hər sırrı deyərmi.

Ağlını başından çıxarmasan, sevgi oduna havalanmasan, havasını tuta bilməzsən bu sırrın. Mahiyyəti kökdən gələr, mənası dərindi, dərin.

Bulaq suyu kimi sərində. Qəlbə sərinlik, ruha dinclik gətirər. Birini görməzdən gedər. Ötürüb yolundan düşürər. Yaxasında saxlamaz, izini cığırından itirər.

Kiminin də tutub yaxasından, elindən,

günündən eylər. Dünya ona dar gələr. Tutmaz bir qərar. Səbri gah daralar, gah genələr.

Çovguna düşmüş qar kimi, başına kül ələnər. Yağışa, yağmura düşənə oxşar. Başına qəm, kədər yağar.

Dərdi dizindən boğazına çıxar. Qaçış dərd əlindən çıxar dağa. İstər nökər ol, istər ağa. Sevginin insafı yox.

Əlində ya qılınc tut, ya ox. Yıxış başını kəsər. Yaralı ceyran kimi qalarsan mələr. Ona biganə qalsan əgər sevginin qanı tutar səni.

Qoysan yoluna başını, saxlaya bilməzsən göz yaşını. Cavanı, qocanı da ağlar qoyar. O kimdi ki, sevgidən doyar.

Tox da özünü ac bilər. Varından, yoxundan keçər. Qoşularacların cərgəsinə. Özünü qurban edər, bir içim sevgisinə.

Atəşindən susuzluq təşnəsinə dönər. Ha dolan, dur başına. O səni gündə min kərə öldürər.

Səninsə əlin gəlməz qiyasan ona. Sığallayıb ruhunu oxşayarsan. Çiçək kimi alıb əlinə qoxlaysan. Onu qısqanıb ovcunun içində saxlaysan. Gül ömrü yaşayasan deyə.

O sənə ağı deyib ağłasa da, sən ona layla

çalarsan. Dilin bayatı çağırar. Sən də qoşulub
ona qoşma ömrü yaşayarsan.

Əl-ələ verib dastanlaşarsınız. Daşın, qayanın
mamır yaddaşına yazılırsınız. Söz-söz olub,
sırsıra kimi ürəklərdən asılırsınız. Könül quşuna
dönüb, pərvanə tək şamın başına dolanarsınız.

Ruh kimi ocaq başına gələrsiniz. Səsini,
sorağını alıb, ocağın başına yiğışarlar. Gecənin
qaranlığında sevgi dastanı danişarlar.

Dil boğaza qoymazlar. Biri kəsib, o biri
başlar. Kimi olar sevginin acı. Kimi də doydum
deməz.

Ağrısından yanıb yaxılar. Çökər ocağın
istisinə. İçindən üzütmə keçər. Kor olar
tüstüsünə.

Sevgi dastanı oxunduqca, ocağı gur,
könlülləri nur eylər. Dönər göz yaşına. Tökülər
ocağın başına.

Hər sözü, hər kəlməsi yanğıynan oxunar.
Ürəyinin kövrək yerinə toxunar. Sevgimizə
hərə bir heykəl qoyar. Götürüb qəlbinin içinə
salar.

Büt kimi diz çöküb durar qarşısında. Biz də
Dərgahdan baxarıq büstünə. Duman, çən kimi
çökərik üstünə.

Gülə-gülə sevgi üzünə gələrik. Özümüzü
onda bilərik. Qəlbindən gözünün yaşını silərik.

Götürüb dərdini pay ortağı olarıq. Çıxbı ocağın
içindən, qəlbinin oduna atılıraq. Yanağındakı
göz yaşının yanğını söndürək deyə.

Başımı qaldırıb dan yerindən, xəyal
dünyamdan ayrıldım. Çevrilib qürub çağına
boylandım. Səhər qanı vurub üzünə,
yanağından allanmışdı.

Bağlanıb yer üzünə, gözəlliyyinə aldanmışdı.
İndi yadına salıb öz məkanın, həsrətindən
solub saralmışdı.

Səhər üzü gözündən gülürdü. Dönüb
axşama, gözündən nisgil süzülürdü. Həsrət
güzünə dolmuşdu.

Yaz buludu olmuşdu. Tutub ətəyindən
saxlasan əgər, uşaq kimi gözünün yaşını min
yerindən tökər.

Çekib yer üzündən işığını, geriyə dönmək
istər. Çevirib üzünü, çəkilib kölgəsindən gedər.
Yenidən səhər üzünə açılsın deyə.

Qaranlıq pərdəsini dünyaya çəkməmiş,
təbiət donunu gecədən biçməmiş, sənsizlik
yanğını çəkdirim içimə. Mən də üzümü tutdum
gəldiyim yerə.

Yangın qəlbimdə yoluma günəş, işiq oldu. Bir
günlük ömür də yoldu. Sətir-sətir misralanar.
Səhifələrə yazılır. Ağ üzündə qarası qalar.

İstəmirəm, gecikib yanında olam üzüqara.
Deyirsən axtar, tap, məni ara. De, üzümü
tutum hara.

Əlimdə ömür kitabım qalib sarala-sarala.
Gəl etmə bu qədər naz. Qoy səndən eşidim
bir avaz.

Çıxarıb səsini, təki sən məni harayla. Tutub
havasını, quş kimi uçaram. Buraxıb ruhumu,
sənə səri qaçaram.

Gələrəm yanına, küylə, hayla. Yeli söndürər
sənsizliyin yanğını. Yaddan çıxararam ağrısını.

Sənsizlik oduna şam kimi ərimişəm. Ayrılıq
həsrətində səndən küsüb incimişəm. Yenidən
ayrılıq aramıza girməmiş umu, küsülülüyü
unudaq.

Sənsizlik yanğınından tilsimini qırraq. Gəl,
barışaq, sevginin işığında. Tutaq əl-ələ, gedək,
üzü Dərgaha doğru.

Söz

Sözü Allah yaratdı. Söz də varlığı. Söz Allahın sevgisindən törədi. Söz onu varlığa yetirdi.

Söz Allahın sevgi üzüdü. Sevgi Sözdən keçib qonar sevən könüllərə. Yer, göy Sözün qüdrətindən gəldi görüntüyə.

Söz isə yoxluq məkanından düşürüldü yer üzünə. Dünya Sözün birliyində bütövləşdi. İlkinliyində Söz də bütöv idi, sözü bütöv kişilər kimi.

Əzəl Söz gözəl idi. Mələklər pərvanə kimi dolanardı başına. Mələk sevgisində açıldarı cənnət qapısı.

Səsinin, avazının şirinliyində bulaq suyu kimi axıb süzülərdi ilahilər. Söz-söz olub ruhu yerindən oynadardı.

Sevgi mələk ruhudu, aydan arı, sudan duru. Sözü cənnət quşu kimi qəlbənən uçar. Başqa bir könüldə özünə yeni yuva qurar.

Cənnətdən gələn buranı döndərər cənnətə. Cənnət də havasını ordan alar. Söz belə söz olar. Dərgahda hamidan yüksəkdə durar.

Söz tanınsın deyə, özünü varlığa tanıtməq istədi. Dərgahdan çəkildi üzü varlığa doğru. Nəfəsi Dərgahdan gələn olsa da, tapındı varlığın səsinə.

Yer səsi göy səsindən fərqlidi. Söz sözə parçalandı. Çixıb mahiyyətindən, yeni mənalar alındı.

Artıb, çoxalıb dünyani başına götürdü. Hər sözün mənası bir mahiyyət kəsb etdi. Söz sözə düşürüldükcə, söz ilkinliyindən düşürüldü.

Beləcə, Dərgahdan uzaqlaşan Söz kəsərdən düşürdü. Əzəl səsini itirib, hər dildə, ağızda bir cür səslənirdi.

Mələklər rənginə heyran idi. Dünyanın rəngindən çəkib üstünə, səsi kimi rəngini də dəyişdi.

Sözdən törəyənlər öz istəklərinə uyğun yeni sözlər törətdilər. Köhnə əkin yerinə yeni toxum səpdilər.

Söz İlahidən gələn nur, işiq idi. Qaranlıq işığa qarşı dayandı. Söz kölgəyə salındı. Haqq zülmətdə də əyandı. Söz qonub könüllərə sevgi adında oyandı.

O zamandan sevən qəlbin eşqinə sözü sözə calayıraq. Gerçək sözə yetək deyə. Onun isə nə zamanı, nə də məkanə var. Sözünü itirənlər söz içində necə dolar. Gözü həsrət yollarından asılı qalar. Atəşindən alışib yanar.

Vüsal eşqinə min kərə ölər, təzədən dirilər. Gah yuxarı boylanar, gah aşağı. Baxar sağına,

soluna. Gəldiyi yolun eninə, uzununa. Küskün-küskün ölçüsünü götürmək istər. Gözünü çevirib hər tərəfi süzdürər. Hər sözə bir göz gəzdirər.

Sözdən çox söz var yer üzündə. Çöküb qarşısında hansına inanasan. Tövbə edib hansına tapınasan. Söz sözə, məna mənaya qarışıb.

Əsl söz ceyran dağına çıxıb. Qalanı isə çıxarıblar söz bazarına. Gəl bazarlıq et, görüm necə bazarlıq edirsən. Sözü çeşidləyib düzüblər bazara.

Hər sözün də öz rəngi, ruhu var. Hərəsi bir hava çalar. Hər havaya da oynamaq olmur. Gərək sümüyünə düşənini axtarıb tapasan.

Axtarmaq da bir bəla, tapmaq ondan da bəla. Söz azarına tutularsan. Sözün xəstəsi olarsan. Oynadar səni yerindən. Ruhun cismindən havalanan tək.

Sözün əyrisi, düzü var. Doğru sözün qabağında yamana dönüb yalanlar durar.

Söz var xeyirdən gələr. Söz də var, şərə, böhtana köklənər. Beləsi ruhu ağrıdar.

Söz də var, ağır söz. Adamın min qatından keçər. Necə deyərlər, dəymisin dura-dura kalın tökürlər. Düz söz yamanı belə yandırar.

Doğruya zaval olmaz. Əyrinin isə ömrü uzun olmaz. Yalan ayaq açsa da, yeriyə bilməz. Özünü qorumağa meydan tapılmaz.

Söz var, şahə qalxıb meydan sulayar. Söz də var, atından tez salınar.

Söz var, adam öldürər. Söz də var, ölüyü dirildər.

Söz var, gah ağladar, gah güldürər səni. Söz də var, içün-için əridər səni.

Söz var, ucundan tutub ucuzluğa gedər. Söz-söz olub xirdalanar. Söz də var, kəsəbazar olar. Hər zaman qoruyar bütövlüyüünü. Söz sözə dəstək olar, el elə arxa-dayaq olan kimi.

Söz var, kişi sözü olar. Bir dəfə dilə gətirildi, yetər.

Söz var, düşmən üstünə yeriyər. Söz də var, dost-düşmən yanında səni xəcil edər. Papağın girər yerə. Kişilikdən düşərsən. Ayıbından boynubükük qalarsan.

Söz var, çıxdığı yerdə qalar. Söz də var, gəzib dünyani dolaşar. Cilddən cildə, rəngdən rəngə düşər. Hər ağızda bir hava çalar.

Söz var, qabağında duruş gətirə bilməzsən. Unudub sözünü uçurarsan belə.

Söz var, ağızdan çıxdı, səni alçaldar. Söz də var, sənə baş ucalığı gətirər.

Söz var, könül oxşayar. Söz də var, ürək bulandırıb qan qaraldar. Düşdüzü yerdə qan olar. Söz də var, səni qandan qurtalar.

Söz var, imansız yanında imanlı olar. Allahsız yanında Allah sözü olan kimi.

Alim sözü var, hikməti bol. Şair sözü var, nə saral, nə də sol. Səni çəkib aparar söz dünyasına. Özünü cənnətdə hiss edərsən.

Söz var, şərəfli olar. Söz də var, səni şərəfdən salar. Abırlı söz var ki, həyasına tapınarlar. Dad abırsız əlindən. Sözü ilə adamı abırdan salar.

Söz var ev qurar. Qurulu evin dirəyi olar. Söz də var, xarabaliq quşu kimi ev yıxar.

Söz var, ha söyləsən kəsəri olmaz. Söz də var qılınc kimi kəsərli olar. Söz var, ox kimi sancılar qəlbinə. Sancısından içün-icin doğranarsan.

Söz var ətəyində namaz qılınar. Söz də var, yalani dizə çıxar. Əlindən boğaza yiğilarsan.

Söz var, ağızdan dürr kimi tökülr. Ruhuna dinclik, qəlbinə sərinlik gətirər. Söz də var, zəhər kimi acı olar. Bir batman şəkər, balla da yeyə bilməzsən. O səni içindən yeyər.

Söz var, yaraya məlhəm olar. Söz də var, bıçaq kimi kəsər səni. Qaşınmayan yerdən qan çıxarar.

Söz var, pəhləvan kimi güləşdirərlər. Söz də

var, ağsaqqal sözü. İşığına yiğışarlar. Hörmətli sözü göz üstdə saxlarlar. Hörmətsiz sözdən çəkinərlər. Çirkabı, ləkəsi üstünə düşməsin deyə.

Söz var fikir yayındırar. Yayı atıb oxu gizlədər. Söz də var, quşu gözündən vurar.

Bir var, əl borcu, bir də var, dil borcu. Yaxşı kişilər sözündən tanınar. Verdiyi sözə sahib şixar. Naxələf həmişə sözündən qaçar. Danar verdiyi sözü. Beləsi üçün sözün nə dəyəri var.

Kişilər də var sözünün üstünə başını qoyar. Varını yoxunu satar. Gecəsini gündüzünə qatar. Sözü sahibinə çatdırırsın deyə. O zaman tanınar söz sahibi kimi. Söz onun varına, dövlətinə çevrilər. Olar ən böyük sərvət sahibi.

Söz var, söz də var. İllərlə sorağına çıxarsan. Dünyanı gəzib dolanarsan. Min əzab, əziyyətə qatlaşarsan. Ona çatasan deyə, varlığından keçərsən. Onun yoxluğunda özünü var olan kimi hiss edərsən. O, sözü dildən deyil, könüldən dilərsən.

Söz var, dildən gələr, söz də var, ürəkdən. Qulaq eşitməz, onu qəlbin duyar. Sədasi sonra çıxan səsi içinə hopar. Könüldən könülə körpü salar.

İki qəlb birləşib bir can olar. Sözü yiğcam olsa

da, ona dünya sığar. Ruhu yerindən oynadar.
Sevgi havasına ucalar Dərgaha doğru.

Axtaran tapar, deyiblər. Təmizlik, duruluq
üzünə tapınar. Arınıb, durulub zülmətdən
qurtular. Sözün işığına çıxar. İşıq içində işıq
olar.

Tövba

Yer üzünə gəldiyim gün yadımda deyil. Mən yaddaşsız, yaddaş mənsiz gəldi dünyaya.

Yaddaşım çox sonralar mənə yoldaş oldu.
Ayaqlarım torpağa bənd alıb yeriyən gündən.

Mən özümü dərk edib yeridikcə, o da başladı
mənə doğru gəlməyə. Oturduğum məkanda
məkansızlıq həsrətini yaşadıdım.

Bunu hiss etdikcə üşütmə keçdi canımdan.
Yaz yarpağı kimi başladım titrəməyə. Təsəllim
olsun deyə, özümü axtardım özümdin kənar.

Təskinlik üçün hər surətdə özümün sorağıma
çıxdım. Məqam izlədim, imkan gözlədim
ucalmağa. Surət yaddaşdan asılı qaldı.

Elə bil ki, yatmışdım, Diksindim... Ayıldım.
Bu nə sırrdır, ayılmaqdan qorxmuşdum, yoxsa
yuxular qorxutdu məni.

Hardansa qulağıma bir körpə səsi gəldi. Ana
südü içİNƏ süzülən tək, qığiltisından gülürdü.
Bu səsin işığında hönkür-hönkür ağlamaq
keçdi könlümdən.

Urəyim payız pencəri kimi sıxılıb yumağ'a
döndü. Məni doğmalarımın içində qəriblik
həsrəti bürüdü. Görünməzlik ruhumu çəkdu
görüntüsünə sarı.

Dərk olunmaz bir məkəndə, yoxluq diyarıdı.
Ocağına sığınmaq, istisinə qızınmaq istəyirəm.
Varlığına qovuşmaqdır niyyətim.

Amma Varlıq məndən uzaqdı. İzi yox, cığını
yox. Gediləsi yolu hayanda. Düşüncələrim
çamır kimi çöküb qaranlığın köksünə.

Bataqlıqdan sıxılıram, haray çəkirəm
yaddaşımı. Birləşmək, məna axtarışına çıxməq
oduna alovlanıram.

Bəs, nədən yaddaşım mənaya yaxınlaşdırıqca
mənasızlaşır?! Az qala onu da itirirəm. Geriyə
çağırıram. İstəmirəm boşluqla qalım baş-başa.

Mən məna axtarışında, mənasızlıq öz
mənasına çəkər məni. Bilirəm, mənasız
varlıq olmaz, boşluq varlığa dolmaz. Mənalar
Yoxluğundan gələr.

Hər yan torla doludu, boşluğun tələsinə
düşmüşəm. Ya yaddaşım gecikib, ya mən
tələsmişəm.

Qoşalıqdan, cütlükdən uzaqidim, tapınmışdım
Təkliyinə. İndi yaddaşımı yalvarıram cütləşək.
Gedib qovuşum Birliyinə.

Yaddaş məndən öndədi, mənalar qovar məni.
Mən yozumdan tuturam, fikirlər yorar səni.

Arxasında gizlənən sualları duyuram. İrəli gəlirəm, cavabını duyğularda arayıram. İç dünyasına baş vururam, içindən qurtulum, çölünə çıxm.

Ayrılıq qəriblikdi. Qəriblikdən bezmişəm. İstərəm tutub özümə sıxım. Bir olub, birlikdə olub qurtulaq ayrılıqdan.

Sən harda, mən harda?! Başı axtara-axtara aşağıda tutdum qərar; ayaqda durdum. Hələ ki, torpaq üstə yeriyirəm, ayaqlarım tutduğu qədər.

Hərdən yoruluram, içimi bürüyür qəm, kədər. Ümidim yaddaşımımadı, ucalıqdan enib gələr. Ona inanıram, qoymaz getsin vaxtim hədər.

Zamana söykənib yaşayıram. Zamanın bir ucu üstümüzzdə, bir ucu Haqqın əlindədi. Qiblə gözünü tapanlar, üzünü Dərgahına tutanlar Haqqın nəzərindədi.

Nəzər kəsibdi bizi. Dünya qarışiq, yollar dolaşiq, itibdi izi. Yeri nurdu, Nurlar Mənbəyidi.

Eşqindən alışib yanmışam. İşığın həsrətində qalmışam, qaranlığa alışmışam.

Tanrı başdadı, zamanın ipini asta-asta çəkər.

İnsanlar torpaq üstədi, duruş gətirməz, hey tələsər.

İstəmirəm qallam geri, zamanın ətəyindən tutub gedim irəli. Bilmirəm ölüyəm, ya diri. Açımaq istəyirəm bu sırrı.

Nədən sərr hakimdi, mən istəklərin quluyam. Oğlu olmaz Tanrıının, mən Adəm oğluyam.

O mütləq hakimdi, mən mümkün varlıq. O, vacib varlıqdı, sahibidi Əbədiyyətin.

Mən bəşər övladıyam, yazı məndən yuxarıda. O isə taleyini yazar bəşəriyyətin. İşığına tapınanlara bir nurdu yazısı.

İnsanları ayırmaz, həm kasıbü oxuyar, həm varlısı. Vari bitib tükənməz. Sonsuzdur, bitib tükənməyən, vardıqca varılmayan, içdikcə doyulmayan dəryadır, dibi görünməz.

Ömrü çox qıсадır, yaddaşım bu ölçüyə gəlməz. Ölçüsü düz gələr Tanrıının, səddi aşana aman verməz.

Yazını oxuyanlara arif deyərlər. Sözünü eşidib tərif deyərlər. Tərif Ona çatarmı?!

Söz Ondan düşürülüb. Kölğəsinə sığınanlar mənasına vararlar. Sözə dayaqdı, tərif ondan uzaqdı.

Uzaq yolu yaxın bildim. Sözün işığına gəldim.
Vüsalından saraldım, soldum. Kolgədən çıxıb
ışığa doldum. Dolmuşdu ürəyim, sözdən idi
diləyim.

Həmi üzünü tutar göyə, Dərgahına yetsin
deyə. Ümid oldum yaddaşa, o da unudub
Zatını. Şair olsaydım nəzmə çəkərdim adını.

Yaddaşda aradım həqiqətin qapısın. Haqq'a
gedən yol bu qapıdan keçər.

Mənalar Haqqdan gəlib, yaddaş kimi hər
zaman görünməz gözə. Yalnız zamanını
tutanların, qaranlıqdan qaçanların üzünə açılar
pərdələr. Qaranlıqdan çıxarlar üzə.

Yaddaşlarına işıq düşər, yolları işıqlanar.
Onları həqiqətin ardınca çəkər. Yaddaşda
olanlar, lap yaxınında ola-ola kənarda qalanlar
görüntüyə gələr.

Həqiqət yoldu, uzanıb gedər. Səbirsizlər
vara bilməz sonluğa, yolundan çıxar. Yaddaş
tanıdar aşiqin yerin. Varlıq aşkar görünər
məşuqə.

Sevən quldu eşqinə. Şəhidli sevgi yolunda.
Yolu yaddaşdan keçib gedər. Sonu Haqqın
yanında, bu yoldan kim dönər.

Ancaq yolu başa varanlar Sahibinə yetəcək. Onda yaddaş da istəyinə yetəcək. Qiyamət günündə Hakimin yanında yaddaş şahidlik edəcək. O gunu suallar qəbul olunmaz, cavablar dinləniləcək.

Hökmün sahibi Yaradandı, hökm Onun dilindən söyləniləcək. Başlayacaq eşitmə zamanı. Onda Haqq yolundan üz döndərənlərin, Haqq sözünə qulaqlarını bağlayanların kim ağlayacaq halına.

Biri şəkk gətirib sual edər dan yerindən, səhərdən. Gecələrin qaranlığından sorub, qaranlığı sahibsiz sanıb özünü öyər.

Biri sevgisindən utanar, qızarar, gizlənməyə yer gəzər. Eşqini aşkarlamağa, aşiqi söylətməyə məqam dilər.

Biri Haqqı danandı, sualları inkara tərəf yönəldər. O biri isə sevəndi, seviləndi, sualları ölü dirildər.

İnkarda, təsdiq də öz haqqını dəlil-sübutdan bilər. Sorğular Ondan gələndi.

Haqq Dərgahından yerə endirilmiş elçilər də zaman-zaman sorğularla göyə üz tutdular.

Dolaşıqlıqdan, qarışıqlıqdan qurtulmaq
naminə aradılar cavablar.

Yer üzündən nə az, nə çox, düz yüz iyirmi
dörd min peyğəmbər gəlib keçdi. Keçdilər ki,
Haqq'a doğru bir iz, cığır salsınlar. Yolcuların
yolu işiq içində nurlansın deyə.

Hər yolun öz yolcusu, hər yolğunun da öz
cığırı var yer üzündə. Milyon illərdi ki, Adəm
övladları divana tələsirlər. Qiyamət gününün
Divanına. Övladların içərisində bir qorxu var.
Atadan, Anadan gələn qorxu!

Bu iki varlığın əvəzinə övladları cavab verməli
olacaq. Ruhlarındakı qorxunun dəhşəti Qiyamət
xofundan daha dəhşətli. Bir günlük divan üçün
milyon illərdi sual-cavab meydanına, hökm
yerinə tələsirik.

Yaradanla ünsiyyətə dil axtarmağa lüzum
yox. Qəlbi dil açanlara üzünü tutub dinləyər.

Haqqdan nida alanlar önce babalarını
sordular. Babalarımız peyğəmbər nəslindən
idi. Fəqət onları insanlar tora saldılar.

Bu kəlamı eşidən elçilər Haqq sözü ilə neçə-neçə
könlüllərdə yuva qurdular. Yuvasına sığınanlar,
istisinə qızınanlar inanmışlar, Tanrı inamlı olmuşlar.

İnsanlıqdan fövqəlinsanlığa ucaldılar.
Müqəddəs ruhlar idilər, cənnət bağına qondular.

Ruhlar getdi, insanlar dağılışdı. Haqqdan gələn yolumuz ikilikdə qərarlaşdı. O gündən meydanda qaldıq, xeyirlə şərin mübarizə meydanında.

Varlıq tamdı, hissələrə bölünmür. Üç məkanvar nəzərində. Onu doğuran səbəblər görünmür. İlahi mənası dərindi, göründüdən çəkinir.

Adəm yox ikən mələklər Sevgidən doğuldu.
Adəmin də yaranışı məlum; mayası sevgidən yoğruldu.

Nəfəsindən doğuldu, məlumdu nəfəsi.
Müqəddəs kitablardan aldıq bunidanı, bu səsi.
Şəklə salındı, surəti canlandı. Sevgidən gələn idi, eşqindən allandı.

Biz də imanımızı iman yoluna döndərdik.
Təmizliyə tapınıb, durulub, pak olaq deyə.

Onda bizlərə zaman yaxınlaşar, məqam yaxınlaşar. Dərgah ləp yaxında olar. Tanrı özü gələr duruluğun üzünə.

Birinci tamdı, bütövdü Dərgahı ilə. Dərgah tək məkandı. Ondan məkanlar törər.

Cənnət, cəhənnəm yarandı; məkan məkandan ayrıldı. Seçimlər, fərqlər göründü. Görüntüyə rənglər çəkildi. Canlı cansızdan fərqləndirildi. Hərə bir rəngə çaldı.

Dərgah yaranişdan ayrıldı. Yaraniş səbəb oldu ayrılığa. Yaraniş Sevgidən, ayrılıq yaranişdan törədi.

Adəm də sevgidən doğuldu. Gəlişi ilə nifrət gəldi Dərgaha. İblis nifrətə sahib durdu.

Ayrılıq ilkinliyindən uzaqlaşış Sevgini də özü ilə apardı. Adəm-Həvva sevgisindən ayrılıqlar cücərdi.

Sevgi dönüb törəyişə səbəb oldu. Cütlük artdı, çoxaldı, ayrıllaraq yer üzünə yayıldı. O zamandan yer üzünü ayrılıqlar bürüdü.

Dünyanın sırrinə bax! Övlad atadan, anadan ayrılır. Kiminsə balasına qovuşsun deyə. Doğmasından uzaqlaşış yadlaşar, yaxınlaşış yadlar ilə doğmalaşar.

Bir atanın, ananın eşqindən cücərən körpə boy atıb əzəli eşqindən uzaqlaşar, yeni eşq sevdasına düşər. Cütləşmək, birləşmək istəyər, yeni-yeni törəmələr, ayrılıqlar yaransın deyə.

Bütöv bütövlüyüünü, tamlığıni saxladı;

ayrılıqdan ayrı qaldı. Ayrılığı insanlara ayırdı.
Bəndələr ayrılığa can atdılar, ruhdan yapışdılar.
Ruhu bölə bilmədilər.

Ruhlar birləşdilər, göyə çəkildilər. Külli-Ruha,
Dərgaha qovuşdular. Yerdə qalan torpaq oldu,
əl çatası, göz görəsi.

İlk dəfə Adəmlə Həvva sevindi ayrılığa.
Qurban kəsdilər onlardan törəyən, ayrılan
övlad payına.

Qurbanlıq özü ilə qurban aparar, deyərlər.
Kəsilən quzunun ilk qurbanı Habil oldu.

Günah Haqqın, şah günahın quludu.
Qulluq günah deyil, qulu qul edəndəndi
günah.

Qulun yeri evin içidi. Ev içi qulluq yeridi.
Qula qürrələnmək yaraşmaz, qulluq sevgidən
gərək.

İstedad əməlin, məhəbbət könül qapısının
açarıdı. İstək qürrədən yox, sevgidən doğar.

Yalnız sevən qəlb aşiqi məşuqə çökdüre
bilər. Aşıq eşqindən məşuqun quludu. Həqiqi
eşq qürrədən yuxarıda durandı.

Dərgahda, İlahi yanında eşidiləndi aşiqin
səsi. Onun acliğini məhəbbət doyurur. Gözü,

könlü tox qalar. Əli açılar. Əliaçıq olar, Haqqqa uzanan əlləri.

Yükdən azad olsun deyə, var-yoxunu paylayar. Eşq yolcusu eşqi yolunda var-yoxunu satandı. Eşqindən elə hey uçar, qaçar.

Aşkar şeylər görünməz, bəlli olmaz bizə. Ruh bizdə ikən, biz ruhun sorağında. İkililik nişanəsiyik, yer də bizdə, göy də bizdə.

Cism çəkisindən çökəndi torpağa. Ruhlar uçarlar, çəkilərlər göyə sari. Çəkisizlikdən deyil, qüvvəsindən uçarlar.

Göy çəkisi yer çəkisindən fərqliidi. Fərqli-fərqli cəzb edərlər qüvvəni. Biri ruhun, biri cismin sahibi.

Din ruhdan gələndi. Ruhun tapınağı da dindi. Dindən asılıdı, din gətirən ruhun gedişidə, gəlişi də.

Din yoldu, ruhun qayıdış yoludu. Ruh gedəndi, din qalandı, geriyə dönə bilməz.

Ruh əbədi var olandı, din şüurlarda itəndi. Dinini itirən yolunu itirər. Yolsuz yolçu bənzər imansız elçiye.

Elçi ayağı din ayağıdı. Elçilər üçün din astanadı, qapıldı,. İçəri qədəm basana başlanğıc

yolodu. Yolu tut, haqqı ara. Yetiş, qovuş Haqqına.

Biz nəfsin qurbanıyıq. Nəfs cismə bağlıdı.
Cism ölümə məhkumdu. Ruhdan gəlib
nəfsindən gedər. Ruh da nəfsin əlindən gedər.

Ruh cismi Yoxluğa, nəfs varlığı doğru çəkər.
Nəfs gördüğünü istəyəndi. Ruh varlığın sevgisi,
nəfs varlıq sevəndi. Sevgi ruha, varlıq nəfsə
yetəndi. Yetişərlər, qovuşarlar. Nəfsölər, ruh
qalar cismin yanında.

Sağ sola, ayaq başa dayaqdı. Başdakı
belə qərarlaşdırıb; toxum cücərməli, əkilən
biçilməlidir. Cavabsız sual olmaz, çarəsi var hər
şeyin.

Cism nəfsə möhtacdır. Payızı, qısı var onun.
Yazında göyərər, payızında soldurár. Bürünər
ağa, gömülər torpağa.

Hökm Haqqın hökmüdü. Varlıq Ondan
yarandı. Hərə bir forma aldı. Kim deyər ki,
məzmun itəndi. Mahiyyət Ondan gələndi.

Forması olmaz Onun. Forma dəyişə, itə
bilər. Gözümüzə istənilən donda görünə bilər.

Dirilik bağında idik. Bilməz idik ölüm nədi.
İtirdik diriliyi. Əvəz olaraq ölümü qazandıq.

Dirilər möhtacdı ölülərə. Ölülərin ehtiyacı var dirilərə. Diri var ki, ölü yeyər. Ölü var ki, diri yeyər. Görüntüyə aldananlar bəs buna nə deyər. Oldü deməyin. Deyin, məzmun dəyişdi surətini.

Dəyişib təbiətimiz. Tükənib sərvətimiz. Ölümün girdabında oturub dirilik axtararıq.

Bizi axtarıb əcəl tapar. Ölüm yaman günə salar. Gözümüz dirilik yolundan asılı qalar. Çatıb, yetişib, qovuşarıq Birliyinə.

Ruhum xəyal dünyasında, cismim yaddaşdan asılı qaldı. Çökdüm tövbəyə. Qurtulum ölümdən deyə.

Çox çəkməz, ölümü öldürən gələr. Məni dirildən gələr. Yaddaş çəkər üzündən pərdəsini. Mən də xatırlaram yerdəki uşağın səsini. Üzümə gülüş, təbəssüm qonar. Ruhum cənnət bağını dolanan kimi.

Îşiq bulaq

Heç vaxt yadımdan çıxmaz. Nənəmin mənə tez-tez ünvanladığı sözləri deyirəm: "Ay Ağmaya, (O, məni həmişə belə çağırardı) ocağımiza qədəm qoyduğun ilk günlərdən qaranlıqda qalmağı sevməzdin. Hey işığa doğru can atardin. Ağlamağın kəsilsin deyə, gecələr oturub səhərin açılmasını o qədər gözləmişəm ki. Dan yeri söküləndən günəş batana kimi, ac qalsan belə ağlamağını eşidən olmazdı. Aman, gecələrin əlindən" - deyib şirin nəvazişlə başıma sığal çəkərdi. İşiq nənəm hər dəfə bu sözləri deyəndə sevincdən sevgi sözüldərdi gözlərindən. Mən də nənəmin bal kimi şirinliyini içimə çekib doyunca zövq alım deyə, onun isti qoynuna bərk-bərk qışılardım.

İndi də o illəri yada saldıqca dünyam təzələnir, ruhum əski xatirələri dolanıb durur. Uşaqlığım nənəmin yanında keçib axı. Uzaq bir dağ kəndində. Zəngin gözəlliyyə bürünmüş təbiətin qoynunda. Əzəmətli dağların, sərt qayaların əhatəsində. Burada hər şey təmizliy

bələnmiş kimi görünər. Necə deyərlər, aydan arı, sudan duru. Dağların sinəsindən sözülb gələn çayların, torpağın bətnindən qaynayan bulaqların suyunda arınıb-durulublar sanki. Özünü nağıllar aləmində hiss edərsən.

Bu gözəllik diyarına qədəm qoyan andan əhvalın durular, yalnız yaxşı hisslər bürüyər səni. Pislik elə bil ki, özü səndən uzaq gəzər. Bu cür hisslər buralarda duruş gətirib ruhunu sıxa bilməz. Əksinə, ruhu oxşayan dinclik içində bulanarsan.

Uşaqlarla oynamaga o qədər də meylli olmamışam. Kiçicik düşüncələrimlə başbaşa çəkilərdim təkliyə. Hərdən də xeyallar dünyasından ayrılib başımı nənəmin dizinə qoyub yuxuya dalardım. Cənnətdə uyuyan kimi, yaşıl tumanına siğal çəkərdim.

Gözüm ayağına sataşanda rahatlığım bir anda yoxa çıxardı. Həyəcandan dünya uşaq ruhuma dar gələrdi. Nədənsə onun görkəmi başqalarına bənzəməzdi. Nənəmin bir tərəfi yiğilmiş şəkildə, kiçik görünərdi.

Bədənin bir hissəsi yaşa dolsa da, digər tərəfi uşaqlığından hələ də ayılmamışdı. Bir üzündə uşaq təmizliyi, o biri üzündə ağbirçək nuru bərəq vurardı. Bu da mənim uşaq duygularımı həyəcanlandırib ruhumu incidərdi.

Qorxu içində, nigaran-nigaran soruşardım:

- Nənə, sənin bu ayağın o biri ayağından niyə balacdı?

O da gülə-gülə cavab verərdi ki:

- Ona görə ki, mən işığam.

- Başqları işıq deyil, bəs sən niyə işıqsan?

- Çünkü mən işıq Kamil ocağının qulluğundayam.

- İşıq Kamil kimdi ki? – deyə mən sorusanda nənəm əlini həyətdəki bulağa uzadıb deyərdi:

- İşıq Kamil hər gün suyunu içdiyimiz o bulağın sahibidi. İşıq Kamil kimi həmin bulaq da işıqdı, ağır ocaqdı. Kim bizim bulağın işığına tapınarsa, qaranlıq ona yaxın düşə bilməz.

Nənəmin söylədiklərindən heç nə anlamasam da, o gündən pir, ocaq dediyi

bulağa doğru can atardım. Ancaq ışığını görmədikcə hırsınlıb yanına qaçardım:

- Nənə, bulağın ışığı niyə yanmır ki?

O isə təbəssümlə başımı sığallayıb deyərdi: “Ağmaya, vaxtı çatanda o ışığın parıltısını sən də görəcəksən”.

Çoxlu nəvə-nəticələri olsa da, nədənsə, nənəmin quşu mənə qonmuşdu. Bunu hiss edən uşaqlar paxilliqdan məni cırnadanda ciddi görkəm alıb deyərdi: “Ağmaya İşiq Kamil ruhundan keçib, onu incitməyin”.

O illərdə bu sözlərin mənasını dərk etmək biz uşaqlar üçün çox çətin olardı. Sonralar xalamdan öyrəndim ki, uşaq yaşlılımda, hələ qundaqda ikən bir gün bibim məni İşiq bulağın üstündə qoyub bostan sulamağa başlayır. Necə olursa yuxuya dalmış körpəni unudub gedir. Təsadüfən su dalınca həyətə düşən xalam qonşunun itinin bulağın kənarında durub nəyəsə hücum çəkirmiş kimi bərkdən-bərkdən hürdüyüň görür. Əlinə daş götürüb itin üstünə çımxıran xalam bulağa

yaxınlaşanda dəhşətli mənzərə ilə üz-üzə qalır.

Bulağın başında atılıb qalmış körpəyə itin hückum çəkməsi azmiş kimi, iri bir ilanın da bələyə dolanmasının şahidi olur. Sən demə, it ilanın qorxusundan bələyə yaxın düşə bilməyib. Xalamın hay-küyünü eşidəndən sonra it oradan uzaqlaşır. İtin getdiyindən arxayıq qalan ilan yavaş-yavaş bələkdən açılıb suya girir. O zaman çox gənc olan xalam ilanın suya girdikcə yoxa çıxmاسını görünce heyrətindən nitqi tutulur. Xalamın dili çox sonralar açılıbmış. Nənəm deyirdi ki, məni itdən qoruyan ilan ocaq ruhu imiş.

Ocaq ruhuna tapına-tapına yetkinlik yaşımı çatanda mənə bəlli oldu ki, işığına tapındığım həmin ocaq sufi xanagahı, ocağın sahibi isə nəqşbəndi təriqətinə mənsub olan Şeyx Kamildi. Həyətdəki bulaq bir vaxtlar onun namaz qıldığı yerdən qaynayaraq xanagahda yaşayanların inanc yerinə çevrililib.

Mənim dünyaya göz açdığını vədələrdə

isə ocaq ruhunun keşiyini çəkmək nənəmə qismət olmuşdu. Uzaq səfərə çıxanlar, xeyir işə başlamaq istəyənlər ondan xeyir-dua almaq üçün ziyarətinə gələrdilər. Ondan xeyir-dua alanlardan kimsə geri peşiman dönməzdi. Ona görə də hamı onu İşiq nənə deyə çağırardı.

İşiqdan söz düşmüşkən, yadına İşiq Kamil ocağının üstündə bitmiş böyük heyva ağacı düşdü. Ocağı ziyarətə gələnlər niyyət edib onun budaqlarına rəngli iplər, parçalar bağlayardılar. Bizim köyün dilində desək, ip çalardılar. Buna görə də onları «çalama» adlandırırdılar. Heyvanın budaqlarına o qədər parça bağlanardı ki, ağaç alabəzək görkəm alardı. Uşaqlar öz aralarında ona «İşiq nənənin alabəzək ağaçısı» deyərdi.

Müqəddəs bəzəkli ağacın altında, İşiq bulağın üstündə oturub işıqlı dünyadan, qaranlıq dünyadan zülmətindən söhbət açan nənəmə saatlarla qulaq asardım. Qulağım nənəmin nağıllarında, gözlərim isə

işiq bulaqdan parlayacaq işığın görünəcəyi
anın həsrətində olardı.

Gözləyə-gözləyə gözümü bir də onda açıb
gördüm ki, illər ötüb, artıq yetkinlik yaşına
çatmışam. El dili ilə desək, qızlar oğlanların,
oğlanlar qızların işığına yığışdığını vədəyə mən
də gəlib yetmişəm. Sorağında olduğum pir
işığını görmək isə mənə nəsib olmadı.

Bu istəklə də doğma ocağı tərk edib böyük
şəhərlərə yollandım. Ancaq düşünməzdim ki,
illərlə həsrətində olduğum həmin müqəddəs
işiq öz mahiyyəti ilə birgə ondan çox-çox
uzaqlarda görüntüyə gələcək. Duyğularımı,
ruhumu təzələyəcək.

Böyük şəhərlərdə çox şeyə sahib olmaq
mümkündü, yaxşı və pis mənada. Əsl biliklərə
isə elm dünyasına varmaqla yiyələnmək olar.
Elmin ziyası həqiqi işiq olmasa da, işığa
doğru gedilən yolda bir qapıdır. Mən də bu
qapıdan keçmək qərarına gəldim. İşığa doğru
yaxınlaşım deyə. Öncə Nəsimi, Füzuli adında
poetik işığa tapındım. Onların sevgi (İlahi

esq) ışığında Quran ayələrinə varıb, «Nur» surəsinin nuruna bələndim.

Bələkdəki uşaq kimi ışığın, nurun acı oldum. Aclığımı azman düşüncə sahiblərinin təfsirlərində doyuzdurmaq üçün, fəlsəfə süzgəcində boylandım. Hər guşədən bir işiq parlayardı. Biri digərinin ışığını vursa da, hər pir olmuşun özünəməxsus işıqlaçma dərəcəsi var idi.

Ən ali dərəcəli işıqlar isə göydən gələn kitablardı. Biri Musanın, biri İsanın adında. Möhür kitab isə Həzrəti Məhəmməd dilində. Hər üçü Nurdan törəyib, nur tanıdındı. Nura tapınanlar içərisində Yəhya İşraqın ucalığına kimsənin qalxdığını görmədim. Yəhyanın yüksəldiyi mərtəbədən Tövratın, Zəburun, İncilin, Quranın ışığı o qədər aydın görünür ki!

Təsadüfdümü, yoxsa Haqqdan gələnnidədi. İsa Məsihin gəlişi ilə yer üzünü müjdələyən Yəhya kimi, onun ardınca eldən-elə dolaşib öz Müjdəsi ilə yurdları şərəfləndirən də Yəhya

oldu. Ondan sonra bəşəriyyəti “Müqəddəs Ata” nidasına tapındıran müqəddəs də Yəhya İşraq adında gəldi yer üzünə. Bu üçlüyün biri Musa övladı, digəri İsa qardaşlığından, üçüncüüsü isə Məhəmməd ümmətindən idi. Hər biri yer üzünü işığa bələyən işıqdan gələn nur idi.

Yəhya işığından danışdım, yadımıma yenə nənəm düşdü. İşıq nənəmi deyirəm. İşıq bulaqdan nağıl söyləyən nənəmi. Ocağına tapındığım İşıq nənəm Yəhya İşraqdan nə yaman qoca görünür. Fikirləşirəm, İşıq Yəhyaları dünyaya gətirən Nurlu Ana görəsən, o deyilmi?

Bu müqəddəslər bir anlıq olsa da, İşıq nənəmin ocağıının başına yığışaydılar. Nuru gözündə bərq vuran nənəm də onları əzəzləyəydi. İşıq işığa qarışıb, hər tərəfə nur çı�ayıyəydi.

Sən demə, hər şeyin zamana ehtiyacı varmış. Dünyasına yetib işığına çökdüyüm Yəhya ucalığından bulağımızın nuru o qədər

parlaq görünür ki. Uça-uça geriyə, İşiq bulağ'a
dönmək keçdi kölnümdən. Çatıb, varıb düz
gözünə qonmaq istərəm. İşiq olub ruhumu
havalandırıım deyə.

İçindəkilər:

Özündən özünə boyylanın sözlər	3
Yazılmamış ağ vərəq	6
Bir qırıq səs	14
Ayna	20
Ocaq başı	30
Layla	44
Uşaqlıq sevdası	52
Bir nəğmənin işığında	60
Titrəyiş	66
Göz yaşam	74
Sənsizlik yanğısı	82
Söz	90
Tövbə	98
İşıq bulaq	112

Cap/Printed by:
iMAKOFSET

Ataturk Cad. Gol Sk. No:1
Yenibosna-İstanbul, Turkey
Phone: +90 212 656 49 97
Fax: +90 212 656 29 26
www.imakofset.com
info@imakofset.com

Hər kəsin öz yazısı var yer üzündə.
Bunu yazan belə yazıb. Götürüb onu
ala, sözbaşöz oxuyasan. İlma-ilma
ruhuna, yaddaşına toxuyasan.
Yaz-ıla-yaz-ıla gələni yaza-yaza
qaldırasan garək. Onda yazı əlindən
tutar. Döniub uçan xalçaya, səni
yerdən qaldırar. Qalxıb yazı yazanın
Dərgahına, əlində yazın dolanarsan
başına.

